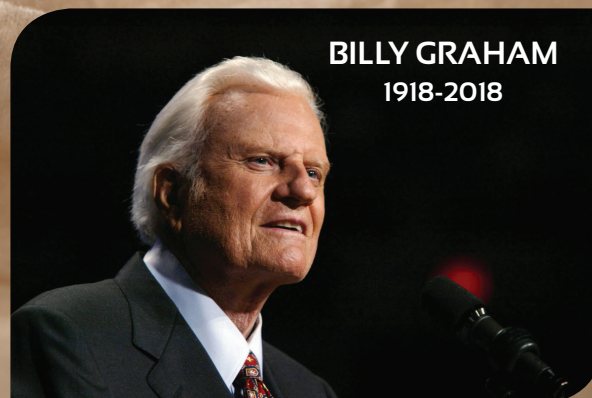

REVISTĂ DE MISIUNE CREȘTINĂ

EDIȚIA #040 • APRILIE 2018

GENESIS

PUTEREA
ÎNVIERII LUI

BILLY GRAHAM
1918-2018

GLORIA UNUI ȘTERGAR

PAGINA 03

OMUL BILLY GRAHAM

PAGINA 16

LA CINĂ CU HRISTOS CEL ÎNVIAT

PAGINA 26

VIZITA LUI BILLY
GRAHAM ÎN
ROMÂNIA

CARE A FOST SECRETUL
SUCCESULUI LUI
BILLY GRAHAM ÎN
PROPOVĂDUIREA
EVANGHELIEI?

pagina 19

WELCOME /

APR 2018

**ȚĂRI ÎN CARE MISIUNEA GENESIS ESTE
REPREZENTATĂ PRIN MISIONARI PE CARE ÎI
SUSȚINE FINANCIAR ȘI SPIRITUAL**

România	Israel
Republica Moldova	Egipt
Madagascar	Filipine
Macedonia	Spania
Grecia	Nepal
Albania	Uganda
Turcia	Namibia
Bangladesh	Bulgaria
Kazakhstan	Kosovo
Asia	Peru
Mongolia	Etiopia
Tibet	Kenia

**REPREZENTANȚI AI PROIECTELOR MISIUNII
GENESIS ÎN ROMÂNIA**

Iulia Șmalberger
Ina Hrișcă
Pastor Ghiță Rîțișan
Rev. George Găvrus
Rev. Valentin Dedu
Rev. Alin Panican
Pastor Florin Casprian
Pastor Simon Tomuța
Pastor Costică Macoveiciuc
Ramona Ciobanu
Nuți Cristea

MISIUNEA GENESIS ÎN INDIA

Mr. Thomas Koshy
Mr. Saji George
Dr. Lali Thomas
Rev. Andrew Prakasan

MISIUNEA GENESIS ÎN MOZAMBIK

Simona și Jeosafa Caba Vasconcelos
Rev. Armando Jo

MISIUNEA GENESIS ÎN KENIA

Rev. John Brici

MISIUNEA GENESIS ÎN REPUBLICA MOLDOVA

Pastor Doru Cîrdei

MISIUNEA GENESIS ÎN ISRAEL

Pastor Eugen Mitrea

MISIUNEA GENESIS ÎN MADAGASCAR

Rev. Marcel Șaitiș și Ioana

**BISERICI ÎN COOPERARE CU MISIUNEA
GENESIS:**

Penticostale	Baptiste
Adventiste	Prezbiteriene
Oastea Domnului	Ortodoxe

+ ÎN AFARA CAZURILOR MENȚIONATE, CITATELE BIBLICE
SUNT LUATE DIN TRADUCEREA CORNILESCU.
+ RESPONSABILITATEA PENTRU OPINIILE EXPRESATE ÎN
ACEASTĂ REVISTĂ REVINE AUTORILOR ARTICOLELOR.
+ ARTICOLELE NESEMNAȚE APARTIN REDACȚIEI SAU
SUNT ANONIME.
+ FOTOGRAFIILE FOLOSITE FAC PARTE DIN COLECȚIILE
PERSONALE SAU SUNT DIN DOMENIUL PUBLIC.
SURSELE FOLOSITE PENTRU FOTOGRAFII ȘI ILUSTRAȚII
SUNT FREEIMAGES.COM, PIXABAY.COM, UNSPLASH.
COM, SHUTTERSTOCK.COM, FREEPIK.COM.

CONTACT

Revistă publicată de GENESIS ROMANIAN MISSION
1713 W. Sunnyside Ave. Chicago, IL, 60614

bordul redacției

EDITORI

Bishop Florin T. Cîmpean
Rev. Ilie U. Tomuța

CONSULTING

Rev. Adi Rusu
Ina Hrișcă
Iulia Șmalberger

Gelu Leontiu

DESIGN

Rev. Valentin Dedu

GENESIS

REVISTĂ DE MISIUNE CREȘTINĂ

Ediția #040 • aprilie 2018

redactori

Mariana Tomuța
Daria Ardelean
Monica Bădulescu
Corina Dedu
Irina Sercău

comunicare

✉ contact@misiuneagenesis.org
misiuneagenesis@gmail.com
fb.com/misiuneagenesis
www.misiuneagenesis.org
☎ 773-575-8223 (US)

din cuprins

06
12
23

Creștinismul într-o lume postmodernă

Învierea și identitatea Celui mort, dar viu în vecii vecilor

Familia, universul unei femei

BORDUL MISIUNII GENESIS

- + Bishop Florin T. Cîmpean – Președinte
- + Rev. Ilie U. Tomuța – Director
- + Rev. Adrian Rusu – Dir. Asistent
- + Rev. Florin Borojan – Casier
- + Rev. Cornel Dan – Bookstore Manager
- + Mr. Cornel Coman – Consulting
- + Mrs. Mariana Tomuța – Contabil
- + Mrs. Monica Bădulescu – Editor Website
- + Mrs. Iulia Șmalberger – Coordonator Proiecte
- + Mr. Nicolaie Vanciu – Logistică
- + Mrs. Ruth Timlin – English Speaker
- + Mr. Petru Amarei – Mass Media
- + Mr. Daniel Blidar – Membru
- + Mr. Puiu Bădulescu – Membru
- + Mr. Covaci Cornel – Membru
- + Mr. Ted Bercea – Membru
- + Mr. Dumitru Negru – Membru
- + Mr. Grigore Brici – Membru

PROIECTE ALE MISIUNII GENESIS

- + APME – Misionari
- + CRST – Centru Creștin de Studii Transculturale
- + ITPB – Institutul Teologic Penticostal din București
- + Construcții de Biserici – România, India, Mozambic, Madagascar
- + Mass Media – America, România
- + Distribuția de Biblie – Mozambic, India, România, Kenia
- + Evangheliști – România, India, Madagascar, Mozambic
- + Orfelinate – România, Republica Moldova, India, Filipine, Mozambic, Kenia, Madagascar
- + Suport pentru echipe de plantări de biserici
- + Comunități creștine ale fraților leproși - România, India, Madagascar
- + Centru ONISIM – Centru de reabilitare Bistrița
- + Prison Ministry – în România și America

DONAȚII

Sușține proiectele Misiunii Genesis

WIRE TRANSFER

Bank Name: Bank of America
Routing number: 081904808
Account number: 002913835506
Account name: Genesis Mission
Address: 1713 w Sunnyside ave Chicago, IL, 60640

ONLINE BANKING

Account Name – Philadelphia Romanian Church of God
Address – 1713 w Sunnyside ave Chicago, IL, 60640
La detalii scrieți: Pentru Genesis Mission

PRIN CEC BANCAR

Puteți trimite un CEC prin poștă la adresa:
Philadelphia Church, 1713 W. Sunnyside, Chicago, IL, 60640.

Pe cec scrieți „GENESIS MISSION”, iar la notă treceți proiectul pentru care sunt destinați banii.

GLORIA UNUI ȘTERGAR

EDITOR: Bishop Florin T. Cimpean

EMAIL: florincimpean@phila.co

WEB: www.ropenti.wordpress.com

Sărbătoarea Paștelui este o sărbătoare sobră și profundă, o sărbătoare care ar trebui să ne facă mai meditativi. E greu însă să fim contemplativi într-o perioadă când trăim într-o lume virtuală, unde suntem bombardați cu informații, cu imagini, cu notificări continue și cu „like-uri” care ne spun cât de populari suntem. Există o goană după popularitate, după glorie, o glorie falsă și deșartă. Din acest univers social și virtual, e sănătos să ne întoarcem în universul biblic ca să ne tratăm de „socialită”.

Există un episod în Evanghelia după Ioan care este întotdeauna proaspăt și surprinzător. Contextual, Evanghelia după Ioan este divizată în două părți majore:

- + A. CARTEA SEMNELOR – capitolele 1-12, capitole ce consemnează șapte semne făcute de Mântuitor;
- + B. CARTEA GLORIEI – capitolele 13-21, unde descoperim că gloria este realizată prin suferință, așa cum poetic surprinde acest aspect unul din cântecele clasice „Drumul slavei trece și pe la cruce”.

Interesant este faptul că apostolul Ioan este autorul care vorbește foarte mult despre *glorie*. Bunăoară, în Evanghelia cuvântul glorie și derivatele sale apar de 42 de ori, iar în cartea Apocalipsa apar de 19 ori, în total de 61 de ori. Cartea gloriei începe cu pasajul care-L prezintă pe Isus și un ștergar. Aici începe drumul gloriei, cu gloria unui ștergar.

Ce poți face cu un ștergar? În general, ștergarul este un simbol al umilinței, un simbol al eșecului și al renunțării. Ștergarul este folosit adesea în ring, când doi boxeri concurează: unul este foarte tare și-l năucește pe celălalt, care

nu mai are nicio replică. Lovitură după lovitură, durere, arcadă spartă, sânge. Celălalt lovește fără milă, gata să-l omoare în bătaie. Singura șansă pentru a-l opri este să renunțe, să se declare învins. Cum să facă asta? Cineva aruncă prosopul. E învins, dar a scăpat cu viață. Dar și cu rușinea eșecului. Prosopul acesta este un simbol al eșecului, al renunțării.

Cum devine ștergarul eșecului, ștergarul gloriei? Ce-a făcut Isus?

În primul rând, cu ștergarul, **Isus se asigura pe Sine** (v. 4). Isus l-a învățat cum să se asigure. Isus a luat ștergarul... de la începutul lucrării, Satan i-a spus: „Aruncă prosopul!” „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos!” (Matei 4:6) Satan l-a arătat gloria lumii. „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” Aruncă ștergarul!!! Renunță! Va fi prea greu și prea dureros pentru Tine. Isus știa deja toată suferința: vânzarea, lepădarea, batjocurile, cununa de spini, biciul, crucea, piroanele, arșița, setea, moartea, mormântul. Diavolul șuiera demonic: „Aruncă prosopul!” Isus a luat ștergarul... Ce o să facă cu ștergarul? O să-l arunce? Isus s-a încins cu el. S-a asigurat pe Sine. A știut că a venit ceasul.

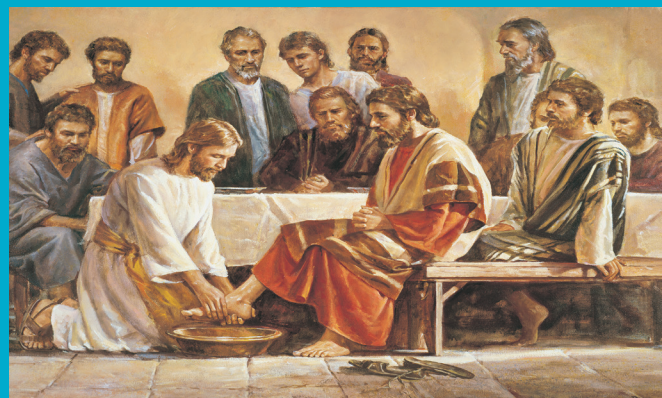
„Acesta-i momentul Tău, momentul dificil.” „Tatăl știe ce se întâmplă. Eu știu Cine

sunt și de ce am venit. Nu arunc prosopul! Dar Mă încing cu el. Mă asigur pe Mine Însumi.”

Poate că ești azi într-o situație similară. Ai luat prosopul și ești gata să-l arunci. Ești gata să te dai bătut, să renunți poate la familia ta, la o prietenie, la o relație, la businessul tău, la lucrarea pe care o faci. Satan „te încurajează”: „Renunță! O să pierzi.” E vremea să te îmbărbătezi. Tatăl știe că ești în situația asta și nu vei pierde! Nu arunca prosopul!

În al doilea rând, **Isus, prin gestul Lui, exprimă iubire**. Isus îi învață pe ucenici cum să iubească. A luat prosopul și dintr-o dată i-a văzut pe cei din jurul Lui. L-a văzut pe Petru lăudăros și, deși știa că în curând se va lepăda, „l-a iubit până la capăt”. L-a văzut pe Iuda. „Mă va vinde cu treizeci de arginți.” Fiindcă-l iubea, l-a iubit până la capăt. L-a văzut pe Toma. „El nu o să creadă, totuși îl voi iubi până la capăt.” Ștergarul este un simbol al iubirii care merge până la capăt. Iar pentru cei pe care-i iubești, faci orice. Te sacrifici, înfrunți rușinea, slujești, le ierți greșelile și ești gata să mori pentru ei.

Iubirea lui Isus nu o să iubească parțial, iubirea Lui nu se schimbă. Nu o să-i iubească temporar sau superficial, ci radical. Până la capăt. S-a uitat la chipul fiecăruia și, cu ștergarul în mână, spălându-le picioarele, le-a spus: „Vă iubesc până la capăt”. Ce demonstrație de glorie! Asta da „like”.

editorial

Pe 14 decembrie 2012, Adam Lanza, un tânăr, a omorât 26 de persoane prin împușcare în orașelul Newtown, Connecticut – o dramă incredibilă pentru America. Tatăl lui a rămas tăcut pentru mult timp. În primul interviu pe care l-a dat, a spus că ar fi vrut ca fiul lui să nu se fi născut, că a devenit un monstru. Mi-am pus atunci întrebarea: dacă tatăl lui îl iubea pe Adam până la capăt, pe mama lui și familia, și nu ar fi divorțat, și nu i-ar fi abandonat, s-ar fi întâmplat acest lucru? I-a dat bani, dar nu i-a dat dragoste. A luat ștergarul și, în loc să demonstreze iubirea lui, l-a aruncat. La fel s-a întâmplat cu alți tineri care au devenit confuși și violenți. Unul din motivele pentru care Nikolas Cruz a împușcat 17 tineri la școală în Florida a fost faptul că cineva a aruncat ștergarul.

În al treilea rând, **Isus, prin acest act surprinzător, le oferă iertare.** Isus îi învață cum să ierte. Ștergarul este un simbol al iertării. Petru refuză gestul lui Isus. „Petre,

dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine” e un moment crucial. Isus știe că în curând Petru o să se lepede de El. Isus ia prosopul și, în loc să renunțe la Petru, îi spală picioarele. Îi iartă. Isus vrea să-i recupereze. Ștergarul ne învață să-i recuperăm pe cei care au greșit, care s-au rătăcit, care au căzut.

Subiectul acesta este foarte important. E o satisfacție uriașă să poți recupera pe cineva, să vezi un fiu risipitor că se întoarce acasă, că un cuplu se împacă, că un păcătos primește iertarea. Iuda 23 spune clar: „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc!” 1 Petru 4:8 subliniază același act: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.”

Isus îi tratează regește. Isus îi învață cum să se trateze unul pe altul. „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?” „Da, ne-ai spălat

**E O SATISFACȚIE URIAȘĂ
SĂ POȚI RECUPERA PE
CINEVA, SĂ VEZI UN
FIU RISIPITOR CĂ SE
ÎNTOARCE ACASĂ, CĂ UN
CUPLU SE ÎMPACĂ, CĂ
UN PĂCĂTOS PRIMEȘTE
IERTAREA.**

DRUMUL GLORIEI ÎNCEPE CU GLORIA UNUI ȘTERGAR. ISUS A TRANSFORMAT RUȘINEA ȘTERGARULUI ÎN GLORIA SLUJIRII.

picioarele.” „Da, v-am spălat picioarele, dar am făcut mai mult decât atât. V-am tratat regește. Mai bine decât meritați. V-am iubit până la capăt și nu am renunțat la voi. N-am aruncat prosopul.”

E atât de ușor să renunțăm la cei care au greșit, la cei care sunt pe marginea prăpastiei, la cei care deja alunecă pe panta păcatului și a deziluziei. E așa de ușor să trăim în neiertare cu resentimentele și deziluziile noastre. Să ne plângem de milă și să murmurăm non-stop. E atât de ușor să renunțăm la visurile noastre, la aspirațiile spirituale, la destinul pe care l-a desenat Dumnezeu, la prietenii și oamenii din viața noastră, uneori chiar la familia noastră, la chemarea și lucrarea pe care o facem.

Isus a luat ștergarul și S-a asigurat, a iubit și a iertat. A transformat rușinea ștergarului în gloria slujirii.

Indiferent în ce situație te afli, întrebarea este: ce o să faci cu ștergarul? E în mâinile tale! O să-l arunci sau o să-l folosești pentru gloria lui Dumnezeu? ■

SHABBAT SHALOM

AUTOR: Petru Lascău
PASTOR Biserica Agape, Glendale, Arizona

De joi noaptea au fost mereu treji și în alertă. L-au prins pe Isus, L-au judecat după Legea lor, L-au târât înaintea lui Pilat și Irod. Au agitat masele de oameni, „proștii utili” de care s-au folosit din nou. Au luptat ideologic cu Pilat și sistemul justiției romane. L-au primit înapoi din lanțuri pe Baraba. Au obținut condamnarea lui Isus. Satisfăcuți, în sutanele sobre ale religiei, s-au felicitat discret. Au ucis blasfemiatorul, liberalul acela care le amenința scaunele și liniștea. Ziua de vineri s-a încheiat cu vestea bună că murise deja, străpuns de cuiele crucii și de batjocurile lor.

De la apusul soarelui începea Sabatul, ziua lui Dumnezeu. Puteau sărbători în liniște. Shabbat Shalom!

Dacă ar fi fost de religia noastră, s-ar fi dus în duminica următoare crimei la biserică. Odăjdii sclipitoare, fum de tămâie, cântat pe nas. Sau poate... costum nou, cravată, zâmbet de plastic. „Pacea Domnului, frate! Slăvit să fie Domnul!” Cântare comună, în cor sau suflatul în trâmbițele unei

fanfare... Ce performanțe teribile poate obține exercițiul în fariseism! Ieri L-ai ucis pe Fiul lui Dumnezeu și azi te rogi Tatălui Său! Ieri L-ai răstignit pe Hristos sau pe unii din frații Lui și azi ai microfonul. Îl înjuri de cele sfinte și treci la strofa a doua.

Toate relele, trădările, conspirațiile, minciunile, manipulările oamenilor slabi, răutatea și batjocurile, spinii și crucea... totul mă dezgustă și mă înfioră. Răstignirea și jocul la zaruri pentru hainele victimei, impietatea și lipsa celui mai elementar respect pentru ființa umană, pentru trecerea ei dincolo... Dar niciuna din acestea nu poate sta alături de faptul că acești decasați în haine sacerdotale sărbătoresc ziua sfântă de Sabat. Fără remușcări, fără regrete, fără pocăință. Peste toată hidoșenia faptelor de ieri pun haina religiei de azi. Nu trebuie mult și sub pulpana sutanei se vor ascunde copitele de drac.

„Doamne, cât de josnică poate fi specia noastră numită umană! Ce ai mai vrut, Doamne, să salvezi la noi?” ■

Dar sus la Golgota...

E plin de miraje pământul,
De patimi ce-atrag în noroi,
Mușcăm din păcat tot mai lacomi
Și tot mai flămânzi și mai goi.

Dar sus, la Golgota, pe cruce,
Cu pieptul de-o lance străpuns,
La tainica vremii răscruce,
Ne-așteaptă cu lacrimi Isus.

În ritm de stridente orchestre,
Perechile lumii petrec,
Crezând că-s mai tari decât moartea,
Spre brațele morții se-ntrec.

Aleargă mașini pe artere.
Rachete zvâcnesc printre nori.
Tresare Selenă-n cratere.
Saturn e cuprins de flori.

Tu, rege al vremilor noastre,
Tu, om ce străbați prin stihii,
Tu știi să te-nalți către aște,
Dar taina supremă n-o știi.

Tu nu știi că sus pe Golgota,
Cu pieptul de-o lance străpuns,
Sub norii ce-ntunecă bolta,
Ne-așteaptă cu lacrimi ISUS.

COSTACHE IOANID
Porumbițe albe

CREȘTINISMUL ÎNTR-O LUME POSTMODERNĂ

AUTOR: Dr. Valentin Dedu

EMAIL: valentin.dedu@gmail.com BLOG: valentindedu.wordpress.com

ÎNTREBAREA DESPRE ROLUL RELIGIEI ȘI AL PRACTICII RELIGIOASE ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ NU ESTE O ÎNTREBARE NOUĂ.

De la Nebunul lui Nietzsche, care declara moartea lui Dumnezeu¹, până la fenomenul practic al declinului participării la serviciile religioase din cadrul creștinismului, ne întrebăm astăzi care este locul creștinismului în lumea postmodernă.

Societatea a avut două schimbări majore de perspectivă. Trecerea de la premodern la modern – caracteristic secolului al XVI-lea – și trecerea de la modern la postmodern – caracteristic secolului XX. Primul exponent major al modernității este René Descartes. Primul exponent major al postmodernității este Friedrich Nietzsche. Lumea a trecut de la o preocupare pentru supranatural și religios, ghidată de revelație creștină, la o preocupare pentru natural și științific, ghidată de rațiune, și apoi la o renunțare la standarde, certitudine și semnificație. Societatea a trecut de la ierarhia aristocrată medievală la democrație universală și, în final, la frământarea individualismului caracterizat de pasivitate socială.

Un exemplu ilustrativ al celor trei tipuri de societăți este modul în care a fost și este privită religia. Religia în premodernism avea un loc central. În modernism, influența religiei se contractă. Acest fenomen este numit *secularizare*. În același timp, modernitatea a obligat creștinismul să se adapteze. În consecință, religia s-a instituționalizat

și s-a raționalizat. Postmodernismul sugerează că nu mai contează modul în care actul religios este organizat. Oamenii sunt împreună, se închină împreună, însă sunt ca insulele în arhipelag, nu mai contează ce cred, ce simt, cum trăiesc.

Pot fi identificate și asemănări între premodernism și modernism și distincția acestora cu postmodernismul. Premodernismul și modernismul au în comun acceptarea faptului că lumea poate fi cunoscută, că realitatea este obiectivă și independentă, iar cunoașterea este sigură². Postmodernismul, pe de altă parte, contestă posibilitatea de cunoaștere sigură, neagă realitatea, afirmă că lumea este un construct al sinelui și că nu există adevăr.

Scolastica, Renașterea și Reforma au contribuit, fiecare în felul său, la destinul modern al Europei. Scolastica pune prima cărămidă a modernității prin faptul că îl prezintă pe Dumnezeu drept concept analitic, iar ceea ce poate fi analizat poate fi controlat. Renașterea prezintă un nou tip de om: *umanistul* rupt de transcendent, îndrăgostit de natură și de frumos. Astfel începe epoca descoperirilor științifice și a dezvoltării artelor. Reforma, pe de altă parte, a lărgit puternic chinga Bisericii Catolice și a oferit libertate nu numai pentru un nou tip de creștinism, ci și libertate politică și, mai ales, libertatea de a gândi independent în știință și filosofie.

Postmodernismul se bazează pe promisiunile neîmplinite ale modernității. Modernitatea a început să decadă. Optimismul dispare. *Postmodernismul* este o ideologie care a luat naștere ca reacție atât la modernism, cât și la modul creștin de a privi realitatea, o concepție despre lume și viață, o dispoziție intelectuală și o expresie culturală care pune în discuție idealurile, principiile și valorile care formează inima gândirii moderne și a celei creștine. Pe același teren pe care postmodernismul respinge modernitatea, respinge și creștinismul. Modernismul și

POSTMODERNISM?

„Cele mai bune
vremuri sau cele
mai rele.”
Nu știm încă.
Rămâne de văzut.

POSTMODERNISMUL
ESTE O ALTĂ FORMĂ
DE SECULARIZARE,
IAR CREȘTINISMUL
ESTE OBLIGAT SĂ
RĂSPUNDĂ ÎNTR-UN
MOD DIFERIT DECÂT
A FĂCUT-O ÎN CAZUL
ATACURILOR VENITE
DIN MODERNITATE.

creștinismul cred în existența adevărului. Postmodernismul neagă posibilitatea de adevăr³. Deși în aparență postmodernismul este mai ospitalier cu creștinismul, în esență postmodernismul reduce prezența creștinismului la o simplă voce. Postmodernismul este o altă formă de secularizare, iar creștinismul este obligat să răspundă într-un mod diferit decât a făcut-o în cazul atacurilor venite din modernitate.

RELIGIA A DEVENIT MODERNĂ

Dintr-o perspectivă personală, postmodernismul se prezintă ca o stare de fapt, ca un fenomen care ne eliberează de iluzii, care arată spre limitele modernității, dar care își arată și recunoaște în același timp și limitele sale. Fie că vrem, fie că nu vrem, suntem în postmodernism. Nu știu dacă este vorba de cultură, epocă istorică sau ideologie, dar este clar că ceva la nivelul mentalității colective s-a schimbat și poate fi mai ușor caracterizat prin postmodernism decât prin modernism.

Modernismul avea viitor, avea certitudine, avea speranță, chiar dacă era de natură immanentă. Postmodernismul s-a eliberat de iluzii (sau poate chiar această pretenție este o iluzie), dar nu mai are nici viitor, nici adevăr, nici realitate. Trăim într-o lume postmodernistă în care orizontul a dispărut, sensul s-a stins, fundamentele se clatină, în care sentimentul micimii s-a accentuat, într-o lume a crizei în care pesimismul este globalizat, într-o lume imprevizibilă în care se poate întâmpla orice (mai mult negativ decât pozitiv), o lume în care avem sentimentul teribil că lucrurile au scăpat de sub control și că nimeni nu poate oferi o alternativă viabilă pentru ieșirea din impas. Dar ce impas? – ar întreba omul postmodern. Așa sunt lucrurile? Nu au degenerat cu nimic? Apoi, și dacă este un impas, de la cine sau de la ce să mai așteptăm ieșirea din impas? E mai simplu să negăm problema decât să o rezolvăm (sau, în perspectivă postmodernă, să avem impresia că o rezolvăm). Crizele istorice vin și se duc, lucrurile acestea se vor schimba și ele. În ce direcție? Nu știm. Postmodernismul nici nu vrea

să afle. Ca să descriem postmodernismul, îl putem cita pe Charles Dickens: „Trăim cele mai bune vremuri sau în cele mai rele.”⁴ Rămâne de văzut.

SECULARIZARE MODERNĂ ȘI SECULARIZARE POSTMODERNĂ

Până mai ieri părea că religia nu mai are loc în scena publică și că așa va rămâne pentru totdeauna. Religia este însă într-o formă de revenire rapidă. Postmodernismul oferă o șansă nouă pentru religie. A atacat temeiul scientismului și forța rațiunii, iar modernitatea a căzut în dizgrație. Totuși, șansa oferită de postmodernism nu este gratuită și nici necondiționată. Postmodernismul oferă o șansă unui anumit tip de religie, și anume acela care se adaptează cerințelor lui, în primul rând o religie care să renunțe la pretenția de adevăr în favoarea relației, o religie care să pună accent pe autenticitate în defavoarea formalismului, pe individ în defavoarea instituției. O religie noninstituțională, flexibilă în manifestare și adecvată nevoilor omului postmodern, o biserică adaptată culturii postmoderne.

Răspunsul creștinismului într-o lume modernă în care avea de-a face cu ateismul materialist a fost apologetica, care asigură argumentele. Răspunsul creștinismului într-o lume postmodernă nu mai poate fi apologetic. Oricum nu mai poate fi vorba de o apologetică în sensul clasic. Lumea postmodernă nu are nevoie de argumente. De fapt, lumea postmodernă nu valorizează argumentele seci, ci experiența personală, relația și experimentele care validează promisiunile care se fac.

Creștinismul, de-a lungul secolelor, s-a adaptat culturii și influențelor sociale, însă s-a străduit să o facă cu discernământ și echilibrat. Nu întotdeauna a și reușit. Creștinismul trebuie să învețe din istoria sa. Creștinismul a influențat cultura, dar și cultura a influențat creștinismul. Este un fapt pe care trebuie să îl recunoaștem ca să putem vorbi de viitorul creștinismului și să ne putem permite anumite afirmații cu caracter predictiv. Istoria ne învață viitorul. ■

NOTE

- 1 Friedrich Nietzsche, „Știința Veselă”, în *Opere complete*, vol. 4, traducere de Simion Dănilă, Editura Hestia, Timișoara, 2001, p. 340.
- 2 David S. Dockery, *The Challenge of Postmodernism*, Victor Books, Wheaton, IL, 1995, p. 14.
- 3 Gene Edward Veith Jr., *Postmodern Times*, Crossway Books, Wheaton, IL, 1994, pp. 19-20.
- 4 Charles Dickens, *Poveste despre două orașe*, Editura Garamond, București, 1993.

Toamna anului 2017 ne-a prins cu multe evenimente „ciudate” pe câmpul de misiune din Madagascar. Epidemia pneumonică, o boală mortală, a început să bântuie „Insula roșie”. A urmat alertă la nivel național și internațional, iar Organizația Mondială a Sănătății a intervenit masiv în Madagascar pentru stoparea „morții negre”, care te pune în sicriu în maximum 24 de ore.

În final, au murit în jur de 150 de oameni și au fost salvați peste 1000 de oameni datorită tratamentului primit la timp. În această perioadă, Ioana, soția mea, a început stagiul medical în Spitalul Municipal din Antsirabe, pe secția de Pediatrie, iar provocările legate de îngrijirea copiilor bolnavi, dar și a copiilor noștri, trimiterea lor de două ori pe zi la școală, atenția specială la intrarea și ieșirea din școală, din cauza ciumei, ne-au cam secăt energiile emoționale.

PRIETENII NOI, OCAZII FRUMOASE PENTRU MISIUNEA DIN MADAGASCAR – JOY4MADAGASCAR

În acest context, Dumnezeu mi-a deschis ușa plecării spre SUA pentru o lună, la Conferința Anuală a Misiunii GENESIS și într-un mic turneu prin mai multe biserici de pe coasta de est a Statelor Unite, în scopul susținerii lucrării misionare din Madagascar.

Nu a fost o evadare din contextul african, ci dimpotrivă, *am plecat cu inima strânsă* și tot cu gândul că o las pe Ioana singură cu copiii noștri, cu proiectele, în situația în care condițiile de securitate din Madagascar sunt destul de scăzute.

Pastorul Florin Cîmpean, în numele Bisericii Philadelphia, ne-a invitat în SUA, în colaborare cu Discover Your Mission și Misiunea Genesis, condusă de Rev. Ilie Tomuța.

Am fost primit cu căldură într-o familie specială, rude ale noastre, Florin și Diana Șaitiș. Florin a trebuit să își ajusteze programul de dragul meu, ca să mă poată duce și aduce la toate întâlnirile pe care le necesitau vizitele în bisericile din Chicago și împrejurimi.

La Biserica Philadelphia din Chicago am întâlnit oameni frumoși ai bisericii, dar și prieteni de demult, astfel am avut o atmosferă de sărbătoare excepțională. Am asistat la o *predică de Thanksgiving* în cadrul Bisericii Române Philadelphia, iar gândurile fratelui păstor Florin Cîmpean despre ce înseamnă să ai o inimă mulțumitoare au fost excepționale și nu am ratat ocazia să le adaug la notițele mele.

Conferința anuală a Misiunii Genesis, care a avut loc în următoarea duminică, a fost o adevărată încântare pentru mine. Mese mari, întinse în holul clădirii bisericii, cu materiale din toate țările în care sunt misionari români, flyere cu informații despre misionarii români, steagurile țărilor lumii așezate în zona frontală a clădirii bisericii, bannere mari cu mesaje despre Marea Trimitere – toate au însemnat o muncă uriașă a unei „mici armate” de oameni, condusă cu pricepere de către reverendul Ușu Tomuța, om cu o inimă aleasă de misionar.

Păstorul Luigi Mițoi, din Biserica Penticostală Betania din Chicago, a fost unul dintre invitații acelei sărbători. Prin mesajul transmis ne-a încurajat prin Sfânta Scriptură, aducând în fața noastră Misiunea Bisericii din Fapte 1:6-7 și repetând clar și apăsător: „Acesta este timpul nostru!” Între chemările pe care le avem pentru viața noastră (case, mașini, proprietăți, confort), mai puternică decât ele este chemarea Domnului: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.” O prezentare istorică a misiunii a completat aceste

AUTOR: Marcel Șaitiș
MISIONAR ÎN MADAGASCAR
WEB: misiunemadagascar.ro

gânduri, punctate de adevăruri profunde izbucnite dintr-o inimă care cunoaște bucuria de a conduce oamenii la cruce. Mulțumesc din inimă pentru predică, frate pastor Luigi Mițoi!

Conferința s-a suprapus cu un eveniment special al *Seminarului Teologic Sola Scriptura*, care, prin reprezentanții săi, președintele John Berzava și profesorii Florin Cîmpean, Luigi Mițoi și Cristian Ionescu, le-a oferit diploma de licență în teologie unor prieteni speciali, oameni ai misiunii, Rev. Ilie U. Tomuța și Petru Amarei, președintele televiziunii RTN.

Una dintre marile bucurii și surprize pe care le-am avut în timpul petrecut în Chicago – aproape două săptămâni – au fost vizitele făcute pe urmele creștinilor americani care au influențat ultimele două secole: Dwight L. Moody și Billy Graham, în care ghid ne-a fost Rev. Ilie U. Tomuța, prietenul misionarilor.

Am vizitat într-o zi Muzeul Billy Graham, unde am fost uimiți să descoperim o istorie a Bisericii Evanghelice de-a lungul a patru secole, culminând cu viața lui Billy Graham, om folosit de Dumnezeu cu putere timp de peste 80 de ani în secolele XX și XXI, prin cruciade în toată lumea, atingând cu Evanghelia peste 200 de milioane de oameni. Apoi am vizitat Seminarul Moody, unde Rev. Ilie U. Tomuța și alți români au studiat teologia. Ne-am bucurat să vedem urmele lăsate în memoria creștină colectivă de acest uriaș predicator, Dwight Moody, care a atins nu doar America, ci și Anglia cu predicile lui înflăcărâte.

Prin harul lui Dumnezeu am putut vizita și celelalte biserici din Chicago, unde am putut întâlni pastori care știu să lucreze în echipă pentru binele bisericilor pe care le păstoresc: Luigi Mițoi, Cristian Ionescu, Costică Hrișcă, Pavel Sav, Constantin Lupancu și Cosmin Ilioi.

Am ajuns în Detroit, la Biserica Română „Bethesda”, unde am avut un timp bun nu doar cu frații, în părtășie, în rugăciune, ci și cu pastorii acestei biserici: pastorul senior, Simi Timbuc, și pastorul asistent, Romeo Pelle.

Am schimbat apoi cursul călătoriei spre sud, atingând Biserica Penticostală Elim și Grace Romanian Baptist Church din Hollywood, Florida, gazda mea fiind pastorul Gelu Strîmbu. Aici am avut harul să pot cunoaște și alți pastori: Nelu Rusu, Marian Strâmbu și Marian Chirla.

La Nashville am întâlnit un pastor de vârsta mea, pe Cristian Sandu, un bărbat căruia Dumnezeu i-a pus pe umeri poverile Bisericii Penticostale Bethel, înconjurat de oameni prețioși, care îl susțin în slujire: dr. John Fleter Tipei, Aurel Antimie, Liviu Matei.

Ultimul popas în bisericile din SUA l-am făcut în Atlanta, unde am vizitat atât Biserica Penticostală Elim, pastor Corneliu Olan, cât și Biserica Penticostală Română Philadelphia, ai căror pastori sunt Iulian Costea, secondat de Vasile Strâmbu și Iacob Mătăsaru.

În modul cel mai sincer pot spune că îi sunt recunoscător lui Dumnezeu, Care mi-a oferit această oportunitate de a vă cunoaște și de a vă face invitația să veniți să ne vizitați.

Pot spune cu toată inima că am creat prietenii deosebit de frumoase cu familii din SUA, iar prieteniiile sunt cel mai mare tezaur pe care l-am fi putut câștiga.

Vă așteptăm cu drag în Madagascar!

PUTEREA EXTRAORDINARĂ PE CARE A DECLANȘAT-O DUMNEZEU CÂND L-A ÎNVIAT PE ISUS ESTE O PUTERE CARE ATUNCI A INTRAT ÎN ISTORIA UMANĂ ȘI CARE RĂMÂNE LA DISPOZIȚIA CREDINCIOȘILOR, CA SĂ-I TRANSFORME, SĂ-I NASCĂ DIN NOU, SĂ-I FACĂ O NOUĂ CREAȚIE ȘI SĂ-I FACĂ SĂ UMBLE ÎN FAPTELE BUNE PE CARE DUMNEZEU LE-A DESTINAT SĂ FIE ÎN VIAȚA FIILOR LUI DUMNEZEU.

PUTEREA ÎNVIERII LUI

AUTOR: Dr. Iosif Țon, pastor și scriitor
WEBSITE: www.iosifton.ro

ÎNVIEREA DOMNULUI ISUS A FOST UN FAPT ISTORIC. ÎNCĂ DIN PRIMELE ZILE DUPĂ ÎNVIERE, DUȘMANII LUI AU CĂUTAT SĂ NEGE ACEST FAPT. DE ATUNCI ȘI PÂNĂ ASTĂZI SE EMIT TOT FELUL DE TEORII CARE SĂ „EXPLICE”, DE FAPT, SĂ CONVINGĂ LUMEA CĂ ÎNVIEREA NU A AVUT LOC. În anul 2003, savantul englez N.T. Wright¹ a publicat un volum de peste 800 de pagini în care spulberă toate aceste speculații și arată că numai faptul istoric rămâne în picioare. Cine vrea să se documenteze găsește în această carte cea mai bună sursă de documentare. Nu are rost să o mai facem și noi în spațiul limitat pe care îl avem la dispoziție. Noi vom face ceva mult mai util pentru inimile noastre și chiar pentru mințile noastre. Vom începe cu această declarație a apostolului Petru:

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți. (1 Petru 1:3)

Observați că nașterea noastră din nou s-a întâmplat „prin învierea lui Isus Hristos din morți”.

La rândul lui, apostolul Pavel vorbește despre valoarea inestimabilă a cunoașterii Domnului Isus, dar adaugă: „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui” (Filipeni 3:10). Efesenilor Pavel le scrie că se roagă pentru ei, să le dea Dumnezeu un duh de înțelepciune și de revelație, ca să ajungă să cunoască nemărginita mărime a puterii pe care a declanșat-o Dumnezeu când L-a înviat pe Domnul

Isus din morți și L-a înălțat la cer, și L-a pus să șadă la dreapta Lui, putere care este îndreptată acum „spre noi, credincioșii”, putere prin care ne-a făcut una cu Hristos, în așa fel încât noi alcătuim astăzi Trupul Lui. (Efeseni 1:17-23)

Observăm că Învierea Domnului Isus este o putere activă, care are de-a face cu noi, credincioșii, putere pe care noi ar trebui să o cunoaștem și să o facem să fie a noastră, și să beneficiem de ea din plin. Cum putem să facem lucrul acesta?

Ca să ajungem la o înțelegere mai clară, să mai cităm un text, pe care noi l-am auzit de multe ori, dar n-am stat să ne gândim ce înseamnă el cu adevărat.

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. (Romani 10:9)

De regulă, noi luăm textul acesta și îl facem textul mântuirii noastre astfel: crede în Domnul Isus și mărturisește chiar înainte de botez că Isus este Domnul tău, și vei fi mântuit.

Noi nu stăm să ne întrebăm de ce scrie Pavel atât de specific: „Dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți?” Vedem că imediat după aceasta Pavel adaugă explicația: „Căci prin credința din inimă (că Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți) se capătă

ESTE GREȘIT SĂ CREDEM CĂ PUTEM PRIMI PUTEREA ÎNVIERII, DAR SĂ NU AVEM O RELAȚIE PERSONALĂ ȘI PROFUNDĂ CU DOMNUL ISUS.

neprihănirea (în grecește: *dikaiosune*, adică *dreptatea*)” (v. 10).

Petru a scris că prin învierea lui Isus, Dumnezeu ne-a născut din nou. Aici, în Romani, Pavel scrie că, prin învierea lui Isus, Dumnezeu ne dă *dreptatea*. Opusul „dreptății” este păcătoșenia sau starea de păcat. Este vorba de o schimbare radicală de situație: până ieri eram păcătos, acum sunt spălat de păcate și sunt plantat în Hristos, și am statutul și starea de om drept!

În Efeseni 2:8-9, Pavel scrie că „prin har am fost mântuiți” și îndată adaugă explicația: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți (sau plantați) în Hristos Isus în vederea faptelor bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele”. (Efeseni 2:10)

Cu alte cuvinte, Pavel le scrie corintenilor: *Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. (2 Corinteni 5:17)*

Toate acestea se realizează prin puterea învierii!

Puterea extraordinară pe care a declanșat-o Dumnezeu când L-a înviat pe Isus este o putere care atunci a intrat în istoria umană și care rămâne la dispoziția credincioșilor, ca să-i transforme, să-i nască din nou, să-i facă o nouă creație și să-i facă să trăiască faptele bune pe care Dumnezeu le-a conceput să fie în viața fiilor lui Dumnezeu.

Cum putem să beneficiem de această colosală putere? În primul rând, **trebuie să credem din toată inima că învierea Domnului Isus este un fapt istoric și că este o realitate vie** acum în viața omenirii.

În al doilea rând, **trebuie să o „cunoaștem” așa cum îl cunoaștem pe Domnul Isus însuși.** (Filipeni 3:10)

Pavel se roagă ca Dumnezeu să ne dea un duh de înțelepciune și de revelație ca să ajungem la această cunoaștere (Efeseni 1:17-19). Noi trebuie să facem din rugăciunea aceasta rugăciunea noastră, să stăruim în această rugăciune până când cunoașterea aceasta devine o realitate vie în noi.

Există deci o putere special numită „puterea învierii”! Ea a venit aici pentru noi. Dacă nu o cunoaștem și nu o folosim este paguba noastră. Mai mult, este o catastrofă!

Trebuie să facem o precizare deosebit de importantă: „puterea învierii” nu poate fi separată de *persoana* Celui înviat! Este greșit să credem că putem primi această putere, dar să nu avem o relație personală și profundă cu Domnul Isus.

Prin puterea învierii, Dumnezeu *ne-a adus la viață împreună cu Hristos. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.* (Efeseni 2:5-6) De aceea, aspirația cea mai puternică a apostolului Pavel este „să-L cunosc pe El”, pe Domnul Isus, și cunoscându-L pe El, în intimitate, în realitate, cunosc și „puterea învierii Lui” (Filipeni 3:7-10). Cu cât îl cunosc mai profund pe El, cu atât sunt mai plin de puterea învierii Lui!

Există aici o paralelă cu Duhul Sfânt și cu darurile Lui: nu pot spera să am un dar al Duhului Sfânt și acesta să fie activ cu putere în mine, dar eu să practic minciuna, mânia, cuvintele stricate prin care să-L fi întristat pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. (Efeseni 4:25-30)

Legătura mea intimă cu Domnul Isus mă duce la o viață curată. Tot așa, legătura mea intimă cu Duhul Sfânt mă duce la o viață curată. Puterea învierii Domnului Isus și puterea Duhului Sfânt sunt una și aceeași putere și ea îmi este dată în primul rând pentru o viață după voia lui Dumnezeu și abia apoi pentru slujirea lui Dumnezeu. ■

NOTĂ

1. N.T. Wright, *The Resurrection of the Son of God: Christian Origins and the Question of God*, vol. 3, Fortress Press, Minneapolis, 2003.

MARIA MAGDALENA

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Luca 4:18-19

„Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.”

Luca 4:21

Prin aceste cuvinte Domnul Isus S-a prezentat pe Sine celor din Nazaret și a arătat scopul venirii Sale pe pământ. De la timpul acesta Și-a început Domnul Isus misiunea. Timp de trei ani de zile, Domnul Isus umbla din cetate în cetate, din sat în sat, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Pe unde trecea, vindeca pe toți bolnavii, orbilor le dădea vederea și îi elibera pe cei apăsăți de dureri rele.

Evanghelistul Luca ne relatează întâmplarea din casa unui fariseu, când Domnul Isus a fost invitat să mănânce în casa lui. Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului; a adus un vas cu mir mirositor și nu îndrăznea mai mult, stătea doar la spatele Domnului. A început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei și să le șteargă cu părul capului ei. Le săruta mult și le ungea cu mir. Fariseul era indignat că Isus o primește pe femeia aceasta păcătoasă și în gândul lui își zicea: „Dacă ar fi un profet, ar ști cine este această femeie.” Atunci Domnul Isus îi dă fariseului o lecție de dragoste prin tot ce a făcut femeia. Se presupune că femeia a fost Maria Magdalena, care îl întâlnise pe Domnul Isus și fusese

eliberată de trecutul ei. Domnul Isus îi oferă toată atenția Lui și credința ei este răsplătită cu iertarea Lui. De acolo, Maria Magdalena nu L-a mai părăsit pe Domnul Isus, L-a însoțit pretutindeni. Maria Magdalena l-a cunoscut inima lui Dumnezeu, pe care a văzut-o în Domnul Isus. Cu siguranță, eliberarea și iertarea au adus în ființa ei pace, odihnă, bucurie și dragoste pentru Cel care i-a schimbat viața și i-a dat demnitatea de fiică de Dumnezeu. Pentru ea nu mai exista un alt scop în viață decât să-L urmeze pe Acela care i-a arătat dragoste și bunătate. Vom vedea mai departe cât de departe a dus-o dragostea ei, cât era în stare să facă pentru Cel Iubit, care a curățit-o și a spălat-o de tot trecutul ei. Acum ea era liberă, fericită, îl însoțea

AUTOR: Elisabeta Țon
WEBSITE: www.iosifton.ro

și-L sluja pe Domnul ei, cu tot ce era și avea.

Tot evanghelistul Luca ne spune că Domnul Isus era însoțit pretutindeni de ucenicii Lui și de femei *care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boli; Maria, zisă Magdalena, din care ieșiseră șapte draci*. (Luca 8:2) Maria Magdalena nu L-a mai părăsit pe Domnul ei, pe Cel care a eliberat-o de rușine, și L-a urmat, l-a sorbit cuvintele și L-a iubit cum numai cineva căreia I s-a iertat mult poate iubi. Maria L-a însoțit pe Domnul ei până la cruce (Ioan 19:25). Acolo, sub cruce, martoră la îngrozitoarea moarte a Salvatorului ei, la chinurile și durerile sfâșietoare ale Celui care n-a știut altceva să facă decât să vindece pe bolnavi, să elibereze pe cei apăsați, să sature pe cei flămânzi. Tocmai El să moară ca unul pedepsit cu cea mai groaznică moarte, răstignit pe un lemn. *Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă* (Isaia 53:3). Maria nu știa că El suferea pentru ea, pentru păcatele ei. Nu știa că eliberarea ei vine tocmai prin suferințele Lui. Maria nu știa că tocmai suferințele acelea groaznice aduc pacea în inima ei, sângele care curgea pe fruntea Lui și din coasta Lui o spăla și o tămăduia de viața trăită în rușine și păcat. Cu siguranță, Maria a urmărit fiecare mișcare, suflare, pricinuite de suferință, cu siguranță a auzit ultimele cuvinte rostite de Domnul ei, când, după ce a luat Isus oțetul, a zis: „*S-a isprăvit! Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul.*”

Intrarea în Grădina Mormântului Mântuitorului, Israel.

Era ziua Pregătirii și începea ziua Sabatului. Un sfetnic al soborului, numit Iosif, a primit permisiunea să ia trupul lui Isus. Femeile care veniseră din Galileea l-au însoțit pe Iosif, au văzut mormântul și felul cum au pus trupul lui Isus în el. *În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineață la mormânt, pe*

Dumnezeu Meu și la Dumnezeu vostru.” Ce mare onoare i se dă Mariei Magdalena! Ea a rămas lângă mormânt să-L găsească pe Domnul ei, n-a plecat de acolo fără El. Dar, iată, Maria Magdalena este trimisă de Domnul Isus să ducă mesajul învierii Lui. A alergat să le spună ucenicilor că L-a văzut pe Domnul și le-a spus tot ce i-a

BUCURIA ÎNVIERII ȘTERGE TOATĂ SUFERINȚA PE CARE A TRĂIT-O (MARIA MAGDALENA) LA PICIOARELE CRUCII DOMNULUI EI. BUCURIA ÎNVIERII ESTE MAI MARE ȘI MAI PUTERNICĂ DECÂT TOT CE A TRĂIT PÂNĂ ÎN CLIPA ACEEA. ÎNVIEREA ADUCE O NOUĂ PUTERE ȘI O NOUĂ VIAȚĂ.

când era încă întineric; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt. A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus.” (Ioan 20:1-2)

Petru și celălalt ucenic au alergat la mormânt, au văzut că mormântul era gol, ștergarul era făcut sul și pus deoparte, iar fâșiile de pânză erau căzute jos. Ei tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învie din morți. Fără să înțeleagă, fără să-și aducă aminte de ceea ce le spusese Isus, că va fi răstignit, dar a treia zi va învia, s-au întors acasă.

Dar Maria ședea afară lângă mormânt și plângea. S-a plecat să privească în mormânt și a văzut doi îngeri, care i-au zis: „Femeie, pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.” După aceste vorbe, Maria s-a întors și L-a văzut pe Isus stând în picioare. Credea că este grădinarul. Ea pune aceeași întrebare. „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.”

Isus i-a zis: „Marie!” Ea se întoarce și îi zice: „Rabuni!”, adică „Învățătorule!” Cât de dulce a sunat vocea aceea blândă, plină de compasiune, de dragoste, de bunătate. „Nu Mă ține”, i-a zis Isus, „du-te și spune fraților Mei că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la

spus Isus să le spună. Evanghelistul Luca scrie despre cei unsprezece că cele auzite li se păreau a fi basme și nu au crezut. Dar să rămânem puțin în grădina cu Maria Magdalena. Să ne imaginăm clipele trăite de ea. Când Isus îi rostește numele, ea Îl recunoaște pe Învățătorul! Vocea aceea cunoscută a Învățătorului drag. De acum Isus nu este doar Învățătorul ei, ci este Domnul ei, Mântuitorul ei și Stăpânul ei. Bucuria învierii șterge toată suferința pe care a trăit-o și ea la picioarele crucii Domnului ei. Bucuria învierii este mai mare și mai puternică decât tot ce a trăit până în clipa aceea. Învierea aduce o nouă putere și o nouă viață. Maria Magdalena încă nu înțelegea toată însemnătatea răstignirii, a morții și a învierii Domnului Isus. Încă nu înțelegea că moartea lui Isus pe cruce a fost în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii omeniri. Încă nu înțelegea că învierea Domnului Isus este începutul unei noi rase umane, o nouă epocă pentru întreaga omenire. Încă nu pricepea că *El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*. (1 Ioan 2:2) Încă nu înțelegea întru totul cine era Domnul Isus. Mai târziu avea să afle că Cel Căruia l-a spălat picioarele era chiar Dumnezeu, Cel pe care L-a slujit și L-a iubit, și a iubit-o este Dumnezeu. Chiar propria ei schimbare o va înțelege de-abia când va cunoaște că numai o putere divină a făcut schimbarea în viața ei, a născut-o din nou, i-a dat o nouă viață, cu totul altă viață, care urma să oglindească chipul și viața Domnului ei.

Acum gândește-te la viața ta. Ai tu bucuria învierii Domnului în tine? Transpune-te în locul Mariei Magdalena, iubește-L și tu pe Domnul Isus cum L-a iubit ea, și bucuria învierii Lui va fi și bucuria ta. ■

AUTOR: Maria-Constantina Lehene
FEBRUARIE, 2017 – pe când era
studentă la Centrul Român de Studii
Transculturale

ÎNVIEREA LUI HRISTOS ESTE
UNUL DINTRE ASPECTELE
CARDINALE ALE EVANGHELIEI
PE CARE MISIONARI, DAR NU
NUMAI, SUNT DATORI SĂ O
ÎMPĂRTĂȘEASCĂ.

Identitatea lui Isus Hristos a fost de-a lungul miilor de ani un subiect dezbătut de mulți oameni, începând cu evreii, care sunt în așteptarea venirii promisului Mesia, și continuând cu creștinii, care cred în dumnezeirea Aceluia care a murit pentru a răscumpăra omenirea din păcat și pentru a ne împăca cu Tatăl. Musulmanii iau și ei în discuție identitatea lui Isus, încercând să dovedească faptul că Isus nu este Fiul lui Dumnezeu, ci doar un profet dintr-o suită de alți profeți.

Ce rol a avut în definitiv învierea lui Isus?

Pentru un număr mare de oameni, învierea din morți a unei persoane nu este mai mult decât o fantasmagorie. Neîncrederea că un astfel de eveniment ar putea fi cu adevărat o realitate nu este nici pe departe o concepție

postmodernă. În timpul vieții lui Isus, saducheii erau recunoscuți pentru doctrina de factură elenistă, conform căreia sufletul nu este nemuritor, iar viața viitoare nu există.

Trecând însă de la abordările sceptice spre cele biblice, putem vedea care este, de fapt, semnificația învierii.

Pe de o parte, învierea lui Isus a concretizat profeții făcute cu sute de ani înainte de actul propriu-zis (Psalmul 16:10, Isaia 53:10 etc.), dar și unele mai noi, făcute de Hristos Însuși cu puțin înainte de a avea loc (Matei 17:9, Marcu 9:31), și dovedesc credințioșia lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, învierea lui Hristos este unul dintre aspectele cardinale ale Evangheliei pe care misionarii,

ÎNVIEREA ȘI IDENTITATEA CELUI MORT, DAR VIU ÎN VECII VECILOR

dar nu numai, sunt datori să o împărtășească. Pavel sintetizează atât de exact conținutul Evangheliei care trebuie să facă parte din ordinea de zi a celor angrenați pe câmpul de misiune: Hristos a murit pentru păcatele noastre, a fost îngropat și a înviat (I Corinteni 15:3-4). Toate aceste etape au avut loc conform planului divin revelat omenirii cu aleasă consecvență prin Scripturi.

Apostolii aveau mereu grijă să includă învierea Domnului Isus în propovăduirea lor (Fapte 4:33). Chiar și vindecarea celor bolnavi în Numele lui Isus devenea un prilej de afirmare a adevărului învierii lui Hristos (Fapte 4:10). Nici noi nu ne putem permite omiterea, în interacțiunile cu cei care nu Îl cunosc pe Domnul vieții, a unui fapt atât de important și plin de semnificație!

Mai mult decât atât, credința în veridicitatea evenimentului învierii din morți a lui Isus face parte din condițiile mântuirii, după cum se afirmă în Romani 10:9 – *Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.* Petru face și el o sinteză a beneficiilor aduse de învierea lui Isus Hristos, dintre care nu lipsesc nașterea din nou, speranța și o moștenire eternă, care nu poate fi compromisă (I Petru 1:3).

Dar poate lucrul cel mai important pe care îl aduce cu sine învierea din morți a lui Isus este tocmai demonstrarea, încă o dată, a identității lui Hristos. Care este, așadar, identitatea dovedită prin înviere? Apostolul Pavel afirmă clar și răspicat despre Isus Hristos faptul că El este *dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților* (Romani 1:4).

Nu de puține ori misionarii primesc de la diferite persoane aflate în căutarea Adevărului întrebarea „Cine este Isus?”. În discuția premergătoare învierii lui Lazăr, Însuși Hristos a afirmat despre Sine față de Marta: *Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.* (Ioan 11:25) Dincolo de semnele și minunile legate de existența umană a lui Isus, începând cu zămislirea Lui în pântecul Fecioarei Maria, continuând cu viața și moartea Lui

presărate cu dovezi de netăgăduit ale identității Sale, învierea Lui încununează *a fortiori* pleiada de dovezi date de Dumnezeu omenirii în vederea acceptării și asumării soluției salvatoare: credința în Fiul lui Dumnezeu, care a murit și a înviat.

Teologul Iustin Popovici (1894-1979) trasează o paralelă între oameni și Dumnezeu când spune:

„Oamenii L-au condamnat pe Dumnezeu la moarte, Dumnezeu însă, prin învierea Lui, îi «condamnă» pe oameni la nemurire; în locul loviturilor pe care I le-au dat oamenii, El îi îmbrățișează; în locul ocărilor, El le împărtășește binecuvântări; în locul morții, El le dă nemurirea. Nici când oamenii n-au arătat ură față de Dumnezeu ca atunci când L-au răstignit și niciodată Dumnezeu n-a arătat iubire față de oameni ca atunci când a înviat. Oamenii au vrut să-L facă pe Dumnezeu muritor, El însă, prin învierea Lui, i-a făcut pe oameni nemuritori.”

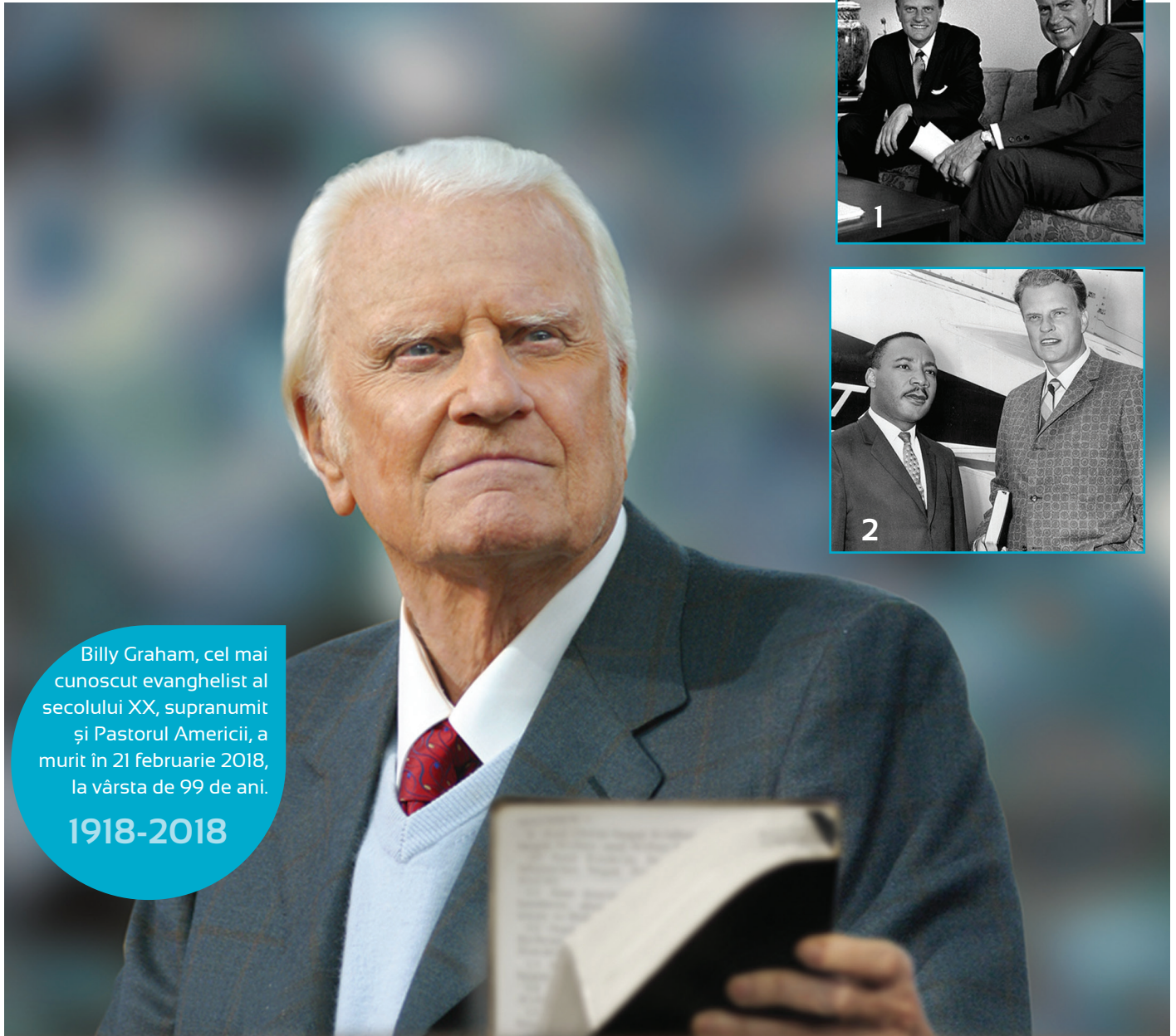
Ce diferență și cât altruism din partea lui Dumnezeu!

Misiunea lui Hristos a fost îndeplinită cu succes: El Și-a dat viața din pricina păcatelor noastre, dar sângele Mielului nevinovat ne-a transformat în oameni neprihăniți și, ca dovadă, Isus a înviat (Romani 4:25). Misiunea noastră este să facem cunoscută lumii întregi promisiunea învierii în urma credinței în jertfa lui Hristos.

Dacă o singură piesă (învierea lui Isus) ar fi lipsit, tabloul ar fi fost incomplet și propovăduirea noastră ar fi fost zadarnică (I Corinteni 15:14). Dar slavă Celui care a înviat și care ne-a înviat și pe noi prin nașterea din nou! ■

AUTOR: Rev. Ilie U. Tomuța
DIRECTOR Genesis Mission
WEB: misiuneagenesis.org

Billy Graham, cel mai cunoscut evanghelist al secolului XX, supranumit și Pastorul Americii, a murit în 21 februarie 2018, la vârsta de 99 de ani.

1918-2018

SFÂRȘEȘTE CĂLĂTORIA VIEȚII CU BINE. NU-ȚI IROSI VIAȚA. NU TE MULȚUMI CU NIMIC MAI PREJOS DECÂT PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU TINE.

1. Billy Graham cu fostul președinte al SUA, Richard Nixon, în 1968.
2. 18 iulie 1957, Billy Graham și Martin Luther King Jr.
3. Billy Graham în aprilie 1966.
4. Billy Graham apare pentru prima dată pe coperta revistei *Time* în octombrie 1954.

OMUL BILLY GRAHAM

Unii oameni, indiferent de cât de mult îmbătrânesc, nu-și pierd niciodată frumusețea, ci doar și-o mută de pe față în inimă.

Un asemenea om a fost evanghelistul Billy Graham, omul care a avut harul din partea lui Dumnezeu să predice Evanghelia la peste 200 de milioane de oameni în prezentări publice live și la peste 2,2 miliarde de persoane prin media, milioane de vieții fiind transformate prin mesajele lui.

Evanghelistul Billy Graham a avut influență la Casa Albă în mandatul a zece președinți americani. **Când Ronald Reagan a candidat la președinția Statelor Unite, Billy Graham l-a întrebat dacă îi este frică de contracandidați. Răspunsul lui Ronald Reagan a fost: „Billy, mi-e frică doar dacă vei candida tu.”**

Billy Graham s-a născut la 7 noiembrie 1918, chiar cu patru zile înainte de semnarea Armistițiului Primului Război Mondial. A fost crescut la o fermă din Charlotte, Carolina de Nord, unde a învățat valoarea muncii de fermier. Cu toată ocupația ce o avea, își făcea timp și pentru lectură, ascuns într-o căpiță de fân. La vârsta de 15 ani se lasă cucerit de Cuvântul lui Dumnezeu

ascultând mesajul Evangheliei predicat de Mordecai Ham, un mare evanghelist din perioada anilor '30. La acele evanghelizări a primit și un pliant cu informații despre un colegiu biblic. Se înscrie la Institutul Biblic din Florida. În 1939 este ordonat ca pastor într-o biserică din Convenția Baptistă de Sud. În 1943 absolvă Colegiul Biblic din Wheaton, Illinois, și se căsătorește cu Ruth McCue, colegă de școală, fiica unui chirurg misionar, care a petrecut primii 17 ani din viața ei în China. Prima biserică pe care a păstorit-o evanghelistul Billy Graham a fost Biserica Baptistă din Western Springs, Illinois. Primii pași ca evanghelist îi face după încheierea războiului, predicând în Statele Unite ale Americii și Europa.

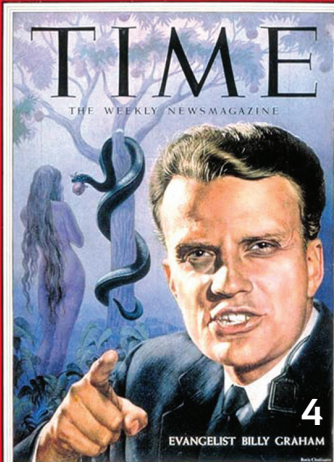
BILLY GRAHAM ÎN ROMÂNIA

Billy Graham a călcat pământul României în 1985, în pofida faptului că România era o țară comunistă, condusă de un guvern ateu. Dumnezeu a pregătit

căi prin care mesajul Evangheliei să fie propovăduit cu putere sub privirile sutelor de mii de oameni în diferite locașuri de închinare: Mănăstirea Vorona din județul Botoșani, Catedrala Reformată din Cluj, Catedrala Romano-Catolică din Cluj, Biserica Baptistă Emanuel din Oradea, Biserica Baptistă Speranța din Arad, Catedrala Ortodoxă din Timișoara, Catedrala Ortodoxă din Sibiu, Catedrala Romano-Catolică Sfântul Iosif din București, Templul Coral Evreiesc din București, Biserica Penticostală Filadelfia din București. Peste tot – mare forfotă. Străzile pline de oameni urcați în copaci, pe acoperișurile caselor, la ferestrele blocurilor și chiar cocoțați pe mașini. Peste tot era puzderie de oameni ce cântau de răsunau orașele.

Am avut harul să fiu în România exact în acele zile și să pot participa la vizita pe care a făcut-o în orașul Arad, la biserica Speranța, păstorită de un om cu experiență vastă în lucrarea lui Dumnezeu, pastorul Ioan Truța.

DOAR OPINIA UNEI SINGURE
PERSONE DIN UNIVERS
CONTEAZĂ CU ADEVĂRAT, CEA
A LUI DUMNEZEU. CÂND MĂ
VOI ÎNTÂLNII CU EL FAȚĂ ÎN FAȚĂ,
DORESC SĂ ÎMI SPUNĂ: „BINE,
ROB BUN ȘI CREDINCIOS!”

Securitatea era extrem de activă pentru a baricada străzile, a tăia liniile electrice și, bineînțeles, pentru a ține mulțimea sub control. Intrarea triumfală a lui Billy Graham în orașul Arad aproape că a scăpat de sub controlul oamenilor Securității, care erau împrăștiați peste tot. Aproape fiecare pastor avea lângă el un „înger” negru îmbrăcat în haină de milițian. Gărzile atee îmbrăcate în haine civile erau împrăștiate și ele printre zecile de mii de oameni ce cântau cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu. Tineri, vârstnici și chiar bătrâni sprijiniți unii de alții veniseră să asculte mesagerul despre care „Europa Liberă” vorbea prin pastorul Iosif Țon. Era recomandat să stai lângă unul din membrii familiei sau lângă cunoscuți. Dacă cumva cântai prea tare puteai fi răpit și dus undeva departe de familie. Până și soțiile securiștilor erau strecurate printre sfinții ce cântau din toată inima. Se deosebeau de creștini pentru că aveau privirile întunecate de parcă se lăsase noaptea peste fețele lor hidoase.

Creștinii cântau de răsunau străzile. Securității bombăneau între ei, neștiind ce-i de făcut. Era indicat să nu scoți nicio vorbă.

Nu știai cine e în fața ta sau în spatele tău, sau chiar lângă tine. Era perfectă zicala românească: „Spui ce vrei, dar vezi ce spui...”

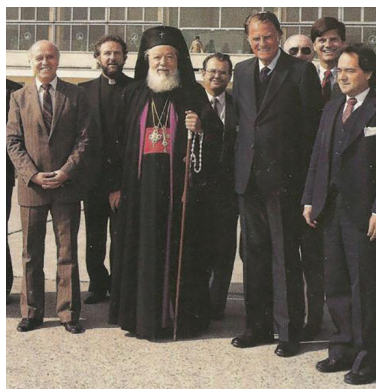
La câteva sute de metri înainte de intrarea în biserica Speranța, un bătrânel a îndrăznit să iasă din mulțime, cerând să i se dea voie să-l atingă pe Billy Graham. Motivația lui era: „Lăsați-mă să-l ating. Cred că, dacă îl voi atinge, voi fi vindecat!” Din câteva mișcări, cei din escorta Securității l-au și apucat, încercând să-i spună ceva la ureche, ducându-l cu vorba că să fie scos din mulțime. A fost ceva uimitor nu numai pentru atei comuniști, ci și pentru creștini. Cu siguranță, dacă evangelistul Billy Graham ar fi înțeles situația, l-ar fi chemat pe bătrânel aproape de el și ar fi rostit o rugăciune pentru el. Nu mă îndoiesc că în ziua judecății acei oameni ai Securității vor fi condamnați pentru atitudinea avută față de un om bătrân, un om care îl avea în inimă pe Isus Hristos ca Mântuitor, un om care își dorea vindecarea. A fost o ocazie poate unică pentru acea pătură atee să vadă un miracol din partea lui Dumnezeu.

Tot atunci mi-a fost dat să aud ceva din gura unui „pastor”, ceva care

mi-a tulburat adânc inima. Afirmatia lui a fost: „Asemenea predicatori avem și noi în România, ba chiar mai buni ca Billy Graham.” Fiind creștin evanghelic, nu obișnuiesc să-mi fac cruce, dar nici departe nu am fost, când am auzit vorbele acelui „pastor”.

În calitate de creștini, putem spune că România a rămas în istoria lumii și datorită faptului că omul lui Dumnezeu Billy Graham a ajuns să proclame Evanghelia Domnului Isus Hristos zecilor de mii de români oropsiți de sistemul ateu al acelor vremuri. Viața și slujirea acestui om vor rămâne un exemplu pentru toate generațiile până la venirea Domnului Isus Hristos. ■

Iată mărturia pastorului Iosif Țon, care a avut o contribuție esențială la vizita lui Billy Graham în România. Această mărturie a fost difuzată și la Vocea Evangheliei Timișoara, de unde noi, ca misiune, am preluat-o.

1985

MĂRTURIA PASTORULUI DR. IOSIF ȚON DESPRE VIZITA LUI BILLY GRAHAM ÎN ROMÂNIA

Vizitele lui Billy Graham în țările comuniste au fost organizate de un evanghelist pe nume

Harasty, un om foarte de stânga, care a făcut o înțelegere cu Moscova ca Billy Graham să meargă la o Conferință despre pace, de fapt, de propagandă comunistă, iar apoi, ca răsplată, să i se permită să predice în câteva biserici din Moscova, dar cu următoarea condiție: nimeni din afară să nu facă propagandă pentru vizita lui, itinerarul fiind făcut de ruși fără să anunțe publicul. Așa s-a făcut că în Moscova a fost la două biserici, una ortodoxă și una baptistă. Anunțul fiind că dimineața o să fie la biserica baptistă, iar seara, la biserica ortodoxă. Dar programul a fost inversat în ultimul moment, fără să fie anunțată schimbarea. În felul acesta Billy Graham nu a avut mare audiență. După vizita din Moscova a urmat vizita în Ungaria, unde s-a întâmplat exact același lucru. Nimeni în Ungaria nu știa că va veni Billy Graham și astfel, în sudul Ungariei, la o biserică baptistă, a avut o audiență doar de 500 de oameni. Eu am urmărit toate aceste mașinații și, știind că Billy Graham va merge și în România, am zis: în România nu va fi așa. Am decis să-l fac pe Billy Graham cunoscut întregii țări și să fac public itinerarul pe care o să-l aibă în țara noastră.

Eu aveam un prieten care era prieten cu cineva din bordul de conducere al Asociației lui Billy Graham. L-am rugat să-mi facă rost de itinerarul lui Billy Graham în România. L-am obținut imediat și iată ce am făcut. În duminica dinainte ca el să ajungă în România, în programul de 50 de minute pe care-l aveam la Europa Liberă, am citit o predică de-a lui Billy Graham – pe care o tradusesem anterior –, după care am explicat întregii țări cine este acest om cu numele Billy Graham și că el va sosi în România sâmbăta viitoare.

Am făcut cunoscut întregii țări tot itinerarul pe care îl va avea în România. Luni dimineața, cei din Departamentul Cultelor l-au chemat pe consilierul lui Billy Graham, care era deja în România, și i-au comunicat că, din cauza nerespectării înțelegerii că itinerarul va fi păstrat secret, se anulează vizita lui Billy Graham în România. Consilierul lui Billy Graham le-a spus: domnilor, există în America un român cu numele Iosif Țon, pe care l-ați avut aici și nu l-ați putut stăpâni, și se pare că nimeni nu-l poate stăpâni. Nu putem ști cum a aflat itinerarul și l-a difuzat la Radio Europa Liberă. Asociația lui Billy Graham a pus imediat în mișcare toate contactele lor americane, care au făcut intervenții până la președintele țării, Nicolae Ceaușescu. Și acesta a cedat. După două zile, Asociația lui Billy Graham a fost anunțată că vizita evanghelistului va avea totuși loc.

Eu, având telefoanele multor pastori din România, puteam comunica prin ei cu țara. În prima duminică, Billy Graham a fost la o mănăstire de lângă Suceava. Seara am dat telefon unui pastor din Suceava și, fără să spun cine sunt, l-am întrebat cum a fost vizita lui Billy Graham. El mi-a recunoscut vocea și a început să-mi dea detalii despre ce a predicat și cât popor a fost acolo. Eu eram lângă Chicago și diferența de fus orar era de opt ore. Imediat am sunat la Europa Liberă (la München, Germania) și le-am dat toate datele, și ei le-au difuzat la buletinul de știri de la ora zece seara. Apoi anunțau unde va fi Billy Graham în ziua următoare. În fiecare seară făceam același lucru: sunam și îl întrebam pe pastorul din localitatea aceea, el îmi spunea câtă lume a fost în biserică și câți au stat afară, și ce a predicat. Apoi anunțam unde va fi în ziua următoare. Cei de la Europa Liberă comunicau acestea la buletinul de știri de la zece seara. Eram, de fapt, un jurnalist care, în aparență, făcea parte din echipa de evanghelizare a lui Billy Graham. Pentru autoritățile comuniste era de neînțeles cum de cei de la Europa Liberă știu amănuntele acestea legate de vizitele lui în fiecare oraș, precum și mesajele pe care le transmitea. Așa se explică de ce a avut Billy Graham o audiență așa de mare în toate orașele din România. ■

CARE A FOST SECRETUL SUCCESULUI LUI BILLY GRAHAM ÎN PROPOVĂDUIREA EVANGHELIEI?

Secretul este că a fost un om al credinței. Era puternic ancorat în Cuvântul lui Dumnezeu, care poate schimba viețile oamenilor de pretutindeni. În 1948 cineva a vrut să distrugă credința lui Billy Graham în Cuvântul lui Dumnezeu și i-a scris într-o scrisoare o listă de lucruri din Biblie care nu ar fi adevărate. Tocmai în acea vreme Billy Graham avea programată prima lui cruciadă de evanghelizare la Los Angeles. Nu știa cum ar putea să-i răspundă acelui teolog liberal. Simțea că credința lui este în primejdie în acele momente critice, a luat Biblia în mână și a rostit această rugăciune: „Doamne, uite ce zic oamenii aceștia despre Cuvântul Tău. Eu nu știu ce să le răspund. Dar eu, printr-un act de credință, iau Cartea aceasta și spun că este totalmente Cuvântul Tău. Pe această credință îmi bazez viața și cu această credință mă duc să predic la Los Angeles!” În acele momente a simțit o putere extraordinară venind peste el și a început să predice Evanghelia cu toată puterea sub inspirația Duhului Sfânt. Această credință

nu l-a mai părăsit niciodată. În acea vreme, Billy Graham a adunat în jurul lui un grup de teologi și le-a spus: „Fraților, un teolog liberal era să-mi distrugă credința. Faceți școli (seminarii) la un nivel academic cât mai înalt, prin care să dovedim celor din jur că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.” Și ei au făcut lucrul acesta.

Billy Graham s-a pus cu totul în slujba lui Dumnezeu și, în loc să se lase intimidat de teologii liberali, a pornit o luptă împotriva lor prin acele seminarii. Oamenii pe care Billy Graham i-a avut lângă el au fost oameni de caracter, care au rămas lângă el până la plecarea lor în veșnicie. Președinții Americii au beneficiat de prietenia lui Billy Graham ca de a unui om al lui Dumnezeu, cu care s-au consultat în vremuri bune și în vremuri mai puțin bune. Dumnezeu caută asemenea oameni care să l se închine cu întreaga lor viață. Un asemenea om a fost Billy Graham. Cine îi va lua locul? ■

Pastor Dr. Iosif Țon

INSTRUIREA CELOR ȘAPTEZECI...

AUTOR: Rev. Dr. John
Berzava
RECTOR Sola Scriptura
College and Seminary

În contextul unei alergări existențiale averse de glorie, în care interesele și confortul propriu primează, astfel încât amprenta relațiilor interpersonale atât la nivel social, cât și eclezial este afirmarea personală, răsună peste veacuri provocarea, chemarea de a sluji, prin conformare exemplului de slujire jertfitoare oferit prin viața Mântuitorului nostru, și anume purtarea de grijă „dincolo de poartă” (Evrei 13:12-13), dar fără rezerve, retractări și regrete.

Lucrarea de capelan derivă de la latinescul *cappellanus*, care înseamnă slujirea, implicarea unui lider spiritual în afara granițelor congregaționale. Instituționalizată sau nu, desfășurarea unei astfel de slujiri are loc la interferența domeniului spiritual cu structura socială și implică asistarea necondiționată, nediscriminatorie și nondenominațională a tuturor celor aflați în nevoie, în dificultate, prin furnizarea unei îndrumări spirituale directive, ale cărei preocupări imediate sunt recuperarea holistică (fizică, emoțională, spirituală, cognitivă și comportamentală) și, nu în ultimul rând, stabilirea unei relații semnificative cu Dumnezeu și ceilalți. Așadar, etosul, idealurile morale promovate de cei implicați în acest fel de slujire sunt reconcilierea, răscumpărarea și restaurarea celor asistați prin credința în Isus Hristos.

Natura sacră a acestei lucrări de slujire este evidențiată în pasajul din Matei 25:34-40, unde se accentuează faptul că manifestarea unor acțiuni de compasiune și iubire față de „acești foarte neînsemnați”, altfel spus, a purta de grijă, a sluji și a iubi ceea ce este lipsit de însemnătate, diferit, neatractiv, chiar respingător în cadrul comunității, este un act de închinare și

ascultare, în care Împăratul este prezent în mod activ prin identificare cu cel slujit: „Mie Mi le-ați făcut”. De fapt, prototipul slujirii de capelan este lucrarea Domnului Isus în cadrul comunității, aceasta fiind cea mai pură formă de slujire capelană profesională. Fundamentele teologice ale acestei lucrări sunt descrise prin intermediul pildei din Luca 10:30-37, cea a samariteanului, care, de altfel, reprezintă paradigma de gândire, un imperativ necesar pentru lucrarea de îngrijire a tuturor celor care vor să slujească în afara perimetrului bisericii locale.

Dezvoltarea mentalității samariteanului, cea a purtării de grijă celui identificat simplu ca fiind „un om”, impune o slujire necondiționată care nu ține cont de statut social, marital, resurse financiare, condiție spirituală, afilierea sau nonafilierea confesională, dar și receptivitate (l-a văzut), disponibilitate (s-a apropiat), însă și un spirit de sacrificiu (a scos doi dinari), care să nu precupească niciun efort cerut, fiind gata să cheltuie tot ce trebuie din resursele sale, pentru binele fiecărui om, în vederea soluționării nevoii existente, și aceasta în mod dezinteresat.

O astfel de oportunitate – prilej de instruire în vederea practicării acestui model de slujire – a fost pusă la dispoziția comunității române din Detroit și Chicago prin intermediul parteneriatului dintre Sola Scriptura College and Seminary și departamentul Community Service Chaplains.

Cu această ocazie am avut onoarea de a-l audia, atât la cursuri, cât și la părtășia din biserică, pe pastorul Frank Crank, Senior Master Trainer, reprezentant al Community Service Chaplains, un om al lui Dumnezeu de o înaltă

ținută morală și spirituală, care ne-a marcat și ne-a binecuvântat prin calitatea superioară a slujirii sale.

Glorie și mulțumire fie aduse lui Dumnezeu pentru cele 70 de persoane care au înțeles chemarea și necesitatea acestui mod de slujire și, în consecință, au acceptat

întreruperea rutinei lor zilnice, dedicând un timp indispensabil studierii, aprofundării conceptelor și deprinderilor necesare unei slujiri eficiente a oricărui om, semen aflat în suferință, din biserică sau comunitate, așa încât Chipul lui Hristos să se oglindească prin ei, iar Împărăția lui Dumnezeu să se extindă în inimile tuturor celor asistați. ■

CHAPLAINS COMMISSION

Community Service Chaplains Commission is grateful for our strong history of training within the Romanian Community. Dr. Robert Crick began the CSC chaplaincy training prior to 1999 in Bucharest, Romania even translating our manuals into the Romanian language. Even now we continue to increase our ability to impact the Romanian Community by developing CSC Trainers who will be certified to conduct CSC Training in the Romanian language. There are several Romanians who are working in Hospice in the Phoenix area who desired additional training. We conducted our Level One Community Service Chaplaincy Training in June of 2015 and trained a dozen Romanian students who were very enthusiastic to be trained in both Level I and Level II Chaplaincy.

Two of our Phoenix students, Teo and Tabita Costea introduced me to Dr. John Berzava, President of Sola Scriptura College and Seminary. Dr. Berzava invited me to conduct Chaplaincy Training on both the Detroit and Chicago campuses in 2018. In Detroit we had 24 people and in Chicago 46 attended. In both Detroit and Chicago I found the Romanian Communities eager to learn Community Service Chaplaincy and passionate to implement chaplaincy into their ministries.

As is often the case with Community Service Chaplains, most who come for training are already involved in some type of care ministry from pastoring, to street evangelism to in home care and missions. CSC has a strong heart for missions outside of both the U.S. but also right in the heart of Chicago. When I met Rev. Ilie U.

Tomuta, dir. of Genesis Mission. I sensed he is a man of deep compassion who is already engaged in both the "Great Commission" and the "Great Commandment" by serving the homeless community "outside the gates" through the ministries of the Genesis Mission.

It is the heart and mission of the Chaplains Commission to offer the best training possible to those who are serving their communities as chaplains. The Community Service Chaplaincy Training helps build a spiritual bridge between the local church and community institutions through the ministry of care and "presence". The program takes seriously the mandate of Hebrews 13:12-13 to go "beyond the gates" to a hurting community. Our Chaplains are serving in nursing homes, hospitals, local and state law enforcement agencies various shelters and rescue missions.

The goal of CSC is to challenge equip and train the local church to extend its vast ministries into the hearts of those who live outside the gates of our local churches, those who have the "least" and hurt the "deepest". The implication of Matthew 25:31-40 is that, as God's people (Genesis Mission) care for the least, the last and the lost in their local communities, they are caring for Jesus Christ himself, for he said, "in as much as you did it to one of the least of these my little ones, you did it to me".

The CSC Commission is honored to equip those who serve the Lord by conducting Community Service Chaplains Training through Sola Scriptura College and Seminary. ■

FRANK CRANK
Senior Master Trainer
Community Service
Chaplains Commission

AUTOR: Iulia Șmalberger
MEMBRU FONDATOR, Biserica Flacăra
Speranței, Tomis Nord, Constanța

Frumoașă în ochii lui Dumnezeu

O femeie frumoasă în ochii lui Dumnezeu transmite frumusețea de a fi femeie în orice loc în care se află.

Nimănui nu-i place să știe că frumusețea este trecătoare. Timpul trece, iar anii își lasă amprenta în viața și peste înfățișarea noastră. Cuvântul lui Dumnezeu ne vine în ajutor atunci când ținta noastră în ceea ce privește adevărata frumusețe nu mai este temerea de Domnul, alături de alte roade ale Duhului, ci mai degrabă o alergare continuă în a ne păstra cu orice preț frumusețea exterioară, neglijând standardele „frumuseții” regăsite în Scriptură.

Atât frumusețea interioară, cât și frumusețea exterioară sunt daruri de la Domnul, însă de-a lungul timpului oamenii au încadrat frumusețea exterioară într-un tipar excentric, greu de atins și, de cele mai multe ori, fals, fiind foarte departe de ceea ce Dumnezeu a intenționat, punând sub obroc frumusețea interioară, ca pe un lucru neimportant și neînsemnat.

Lumea în care trăim ne îndeamnă să căutăm să fim tot mai atrăgătoare, irezistibile, frumoase, toate având legătură cu frumusețea exterioară.

În calitate de femei, ne place să arătăm bine mereu și să fim apreciate pentru înfățișarea noastră, ceea ce este un lucru bun. Problema apare atunci când idealul nostru privind frumusețea nu se mai încadrează în standardele lui Dumnezeu. În fond, ce ne spune Biblia despre adevărata frumusețe? **Dezmierdările sunt înșelătoare și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată.** (Proverbe 31:30)

Te-ai gândit vreodată ce gândește Dumnezeu despre frumusețea ta? Dacă, pentru unii oameni din jur, a fi doar frumoasă este de ajuns, celelalte calități nemaifiind atât de dorite, **află că Dumnezeu îți cere ca frumusețea ta să se afle în primul rând în inimă, deoarece ea nu se vestejește.**

Să diferențiem cele două lucruri: Dumnezeu dorește ca noi cât și familiile noastre să fim îngrijite, sănătoase și frumoase. Însă frumusețea inimii noastre, în calitate de femei, este mult mai de preț înaintea Domnului decât frumusețea fizică.

Temerea de Domnul, respectul pentru soții noștri, pentru părinți, grija pentru cei aflați în nevoie, dar și roadele Duhului: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor – acestea sunt

aspecte ale frumuseții interioare pe care trebuie să ne străduim să le avem în viață, iar astfel faptele noastre vor fi lăudate de Domnul.

Vreau să îți poți îndrepta privirea către importanța frumuseții unei femei: o femeie frumoasă în ochii lui Dumnezeu este cea care aduce frumosul prin felul în care își educă copiii, cum transmite frumusețea de a fi femeie fetelor ei, la locul de muncă, la biserică, în societate și în orice loc în care se află.

Fii preocupată ca, în viața ta, cele care vor atârna mai mult în balanță să fie valorile interioare ale inimii, darurile pe care El ni le-a dat ca să le punem în slujba Lui, **deoarece frumusețea exterioară place ochiului, pe când frumusețea interioară place inimii.**

Îți doresc ca în perioada aceasta, în care sărbătorim venirea primăverii și Învierea Domnului, să alegi să oferi adevărata frumusețe celor din jur și, astfel, să îmbogățești atât viața lor, cât și pe a ta, cu comori ale frumuseții puse în inima ta de către Dumnezeu! ■

AUTOR: Elena Pașcalău
COORDONATOR pentru Lucrarea cu femeile în
cadru Comunității Regionale Penticostale Constanța

Familia, universul unei femei

Femeia!

Frumoasă, iubitoare, gata să se sacrifice.
Ființă fascinantă prin ceea ce este și poate face.

Pasajul din cartea Proverbe, capitolul 31, este unul dintre pasajele mele favorite din Biblie. Pentru că este elogiul suprem adus femeii care face tot ceea ce depinde de ea pentru ca soțul ei să fie onorat, casa ei să fie îmbelșugată și mai ales copiii ei să fie sănătoși și credincioși.

Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele.

Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri.

Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale.

Bărbatul ei este bine văzut la porți, când șade cu bătrânii țării.

Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mănâncă pâinea lenevirii.

Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zicând:

„Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.”

Pasajul în întregime a lui este minunat, dar poate părea copleșitor în același timp. Însă mie mi se pare, așa cum spuneam, elogiul suprem adus femeii. Nu o super-femeie cu șapte brațe care face șapte lucruri deodată și cu un IQ nemaîntâlnit, ci o femeie care își dedică toată capacitatea intelectuală, fizică și emoțională pentru a-și proteja și a-și binecuvânta familia.

Într-o vreme în care lucrurile sunt din ce în ce mai confuze, în care limitele sunt împinse din ce în ce mai mult, în care albul și negrul se transformă încet-încet într-un gri nedefinit, iar binele și răul depind de starea și de cheful oamenilor mai degrabă decât de standardele eterne, **noi, femeile, avem de luptat pentru ceea ce contează cel mai mult pentru noi: FAMILIA NOASTRĂ.**

Familia este celula de bază a bisericii. O biserică sănătoasă se vede în familiile ei. Cineva spunea odată că **o biserică nu se măsoară în numărul membrilor, ci se cântărește în sănătatea familiilor din ea.**

În această lume în care viața ne obligă uneori să petrecem ore bune în afara casei și a familiei, la locurile noastre de muncă, trebuie să ne amintim în fiecare zi care sunt prioritățile noastre. În centrul vieții noastre este și trebuie să fie familia – o familie care se închină lui Dumnezeu!

Îmi amintesc că, atunci când eram prietenă cu cel care acum îmi este soț, eram amândoi studenți, el era centrul fiecărei conversații pe care o purtam. Indiferent că vorbeam de vreme sau de ultima carte pe care o citisem, el se regăsea în tot ceea ce aveam eu de spus. Era universul meu! Ne-am căsătorit apoi și au venit cei doi copii ai noștri. Și cumva subiectul principal al conversațiilor mele, de 19 ani încoace... nu, nu s-a schimbat! S-a îmbogățit!

Familia mea este universul meu! Este primul loc în care trebuie să duc Evanghelia. Înainte de a spune altora despre Dumnezeu, trebuie să le spun

copiilor mei. Să le spun cu vorbele, cu faptele și, mai ales, cu viața mea. Cu felul în care îi onorez și îl iubesc pe soțul meu le predic copiilor mei, iar restul va veni de la sine. **O casă plină de Dumnezeu va fi vizibilă pentru cei din jur: vecini, prieteni, colegi de școală ai copiilor noștri.**

Dacă am avut binecuvântarea de a fi soții, dacă am trăit fericirea nespusă de a fi mame, atunci am primit și privilegiul de a-L păstra pe Isus în centrul casei noastre. **Avem responsabilitatea de a ne proteja familia!** Ca mamă, m-am temut mereu de acea perioadă în care copiii mei vor crește și vor alege singuri. Și iată că în viața mea această perioadă a venit: adolescența și perioada tinereții copiilor mei, perioada în care deciziile sunt mai mult în mână lor decât în mâna mea. Și inima mea se bucură să vadă că, în toate deciziile lor, Dumnezeu are un cuvânt de spus. Mă bucur să văd că prietenii lor le caută sfatul și le cer să se roage pentru ei.

Sunt liniștită pentru că știu că Îl vor lua pe Dumnezeu cu ei în viața lor, indiferent de cât de departe de mine vor pleca. Și, mai ales, sunt fericită pentru că ei, copiii mei, Îl vor împărtăși pe Dumnezeu cu cei din jurul lor.

Și eu, ca și dumneavoastră, fac multe lucruri: muncă, implicare în biserică, un pic de viață socială, evanghelizare în comunitate, însă universul meu este familia mea – locul primordial al slujirii mele, locul în care Dumnezeu îmi dăruiește cea mai mare fericire. ■

AUTOR: Maria Niculaie, 64 de ani,
MAMĂ a 11 copii
Constanța, România

Confesiunile *unei mame*

Chiar dacă am întâmpinat multe probleme,
bucuriile au reușit să repare ceea ce a produs
suferința.

M-am născut într-o familie de credincioși, fiind cel de-al cincilea copil din cei zece. Copilăria mea a fost una frumoasă, căci satul natal era înconjurat de pădure. Vara mai mereu mergeam cu frații mei pe câmp, având grijă de vite. Crescând într-o familie creștină, Cuvântul lui Dumnezeu a fost semănat în inima mea încă din pruncie. Cu trecerea anilor, când am devenit adolescentă, nu m-a mai interesat prea mult să fiu o persoană credincioasă – voiam libertate!

Tatăl meu fiind un om credincios, îmi spunea riscurile vieții libere. Ca orice părinte care își iubește copilul și are o responsabilitate pentru el, tatăl meu a pus preț pe educația noastră din punct de vedere religios. Am plecat din satul natal, stabilindu-mă într-o comună în care se afla o biserică. Mersul la biserică nu mi s-a părut interesant la început, însă treptat Dumnezeu a început să lucreze în inima mea. Am răspuns chemării Lui, astfel că, la vârsta majoratului, L-am primit pe Domnul în viața mea. Am fost primul copil din familie care s-a întors la Domnul, la fel ca părinții mei, iar lucrul acesta a fost o mare bucurie pentru ei. În anul care a urmat, am cunoscut un băiat care mi-a cucerit inima și, nu după mult timp, ne-am căsătorit. Ca orice femeie, după căsătorie am așteptat și rodul iubirii – copiii. Astfel că, la un an de la căsătorie, se naștea primul nostru copil, o fetiță cu ochii albaștri ca cerul senin.

Bucuria acesta a fost mare, dar după

bucurie a venit și tristețea. Nașterea fetei mele a fost grea și a avut urmări asupra mea timp de un an și patru luni. Am fost la mai mulți medici, dar fiecare îmi dădea câte un diagnostic diferit, tratamente diferite, astfel că aveam multe plase pline cu pastile care nu își făceau efectul. În tot acest timp, infecția din corpul meu se extindea și mi-am dat seama că viața mea era în pericol. Medicii îmi dădeau puține șanse de supraviețuire. Dorința de a avea și alți copii nu îmi era îngăduit nici măcar să o exprim, din cauza complicațiilor. În acele zile, deznădejdea pusese stăpânire peste sufletul meu și nu mai vedeam nicio scăpare. M-am agățat de promisiunile Domnului, care au fost pentru mine o barcă de salvare, iar în urma rugăciunilor familiei și ale membrilor bisericii din care făceam parte, Dumnezeu a ales să mă vindece complet, după aproximativ un an și jumătate de suferință.

Prietenele mele de la serviciu știau situația grea prin care trecusem și am vrut să le împărtășesc vestea minunată că Dumnezeu mă vindecase. „Până nu vei rămâne însărcinată din nou, nu voi crede că Dumnezeu te-a vindecat!”, mi-a răspuns una dintre ele. Dar știam în inima mea că într-o bună zi se va bucura împreună cu mine de minunea din viața mea. Am făcut atunci o promisiune Domnului: „Doamne, fiecare copil care se va naște în familia noastră îl voi primi cu drag, numai să fiu sănătoasă!”

La un an după vindecarea mea, am rămas însărcinată cu cel de-al doilea copil al familiei noastre, un băiețel, spre surprinderea tuturor. După încă doi ani, Domnul ne-a binecuvântat cu o fetiță, iar după încă trei ani, cu încă un băiețel. Înainte de nașterea ultimului băiețel, am avut un vis, în care Domnul îmi arăta o grădină foarte frumoasă, cu răsaduri de flori, în care plantam încă o floare, ultima pe care o aveam în mână. Atunci am înțeles că Domnul îmi transmitea prin acest vis că acest băiețel era ultimul copilăș care avea să se nască în familia noastră. În total, șase băieți și cinci fete.

Acești ani nu au fost ușori, pentru că fiecare sarcină și naștere au fost grele, iar programul meu zilnic, timp de 25 de ani, începea la ora 5:00 și se termina la 23:00. Aveam și o gospodărie mare, animale, grădină în care cultivam legume, dar în toate Domnul ne-a ajutat, pe mine și pe soțul meu, să ne îngrijim de familia noastră, chiar dacă nu a fost ușor.

Cu toate acestea, aveam timpul meu zilnic de rugăciune la Domnul, înconjurată de micuții mei. **Acolo, pe genunchi, Domnul mă întărea și cu forțe noi mergeam mai departe.** Rugăciunea și studiul din Scriptură nu lipseau din familia noastră și puneam mare preț pe relația copiilor mei cu Domnul. Cele mai frumoase momente din viața mea erau atunci când îi pregăteam pentru biserică, când eram înconjurată de ei în casa Lui Dumnezeu, după toată truda

de peste săptămână, acolo găseam odihnă pentru sufletul meu.

Cu trecerea anilor, copiii au crescut, au ajuns adolescenți și tineri și am avut din partea lor atât bucurii, cât și tristeți. Pentru toate aspectele vieții lor, Îi ceream ajutor lui Dumnezeu și Îl rugam să vorbească inimilor lor, iar El niciodată nu m-a dezamăgit. Acest principiu l-am păstrat până în ziua de azi, iar acum, când bruma s-a așezat pe capul meu și când puterile au început să-mi slăbească, sunt fericită că văd rodul muncii mele, prin viața copiilor mei și a celor 23 de nepoți.

Această poveste de viață, pe care o împărtășesc cu mare drag, aş dori, dragi cititoare, să fie o încurajare pentru dumneavoastră, deoarece Domnul se bucură și binecuvântează familiile care

primesc copilași, aceștia fiind comori venite de la El din cer. A fost decizia noastră, ca părinți, să avem o familie mare și nu am regretat nicio clipă acest lucru. Să ai o familie numeroasă nu este ușor, dar este minunat să urmărești cum grija și binecuvântarea lui Dumnezeu sunt prezente în fiecare zi. Doresc să știți, mamelor, că Dumnezeu ne-a încredințat pentru o scurtă vreme aceste daruri – copiii, de aceea, Domnul ne cere să le dăm o învățătură sănătoasă în primii ani ai vieții lor și să semănăm în inimioarele lor mici dragostea pentru El. **Cum noi așteptăm cu emoție ca ei să rostească cuvântul „mama”, așa așteaptă Dumnezeu ca pruncii pe care ni i-a dat să-L aleagă pe El la maturitate.**

Mi-am așternut pe fila albă povestea celor mai frumoși ani ai vieții mele –

creșterea și educarea copiilor mei –, chiar dacă în anii aceștia am întâmpinat și multe probleme, **bucuriile au reușit să repare ceea ce a produs suferința.**

Tuturor mamelor care au copii sau care urmează să aducă pe lume copii le doresc să se încreadă în Dumnezeu, să-L cheme în viața copiilor lor și El va răspunde.

Fiți binecuvântate, pline de înțelepciune, să aveți o dragoste jertfitoare pentru cei din casa voastră și iubire pentru copiii voștri, deoarece **brațele copiilor sunt ca niște bijuterii în jurul gâtului!**

Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să îndeplinesc cea mai importantă misiune din viața unei femei, aceea de a fi mamă! ■

Maxime pentru femei

„Eva nu a fost creată din partea superioară a lui Adam pentru a nu-l întrece, dar nici din partea inferioară pentru a nu fi călcată în picioare de el. A fost creată din partea de sub brațul lui ca să o protejeze și de lângă inima lui ca să o iubească.” (MATTHEW PRIOR)

„Femeia frumoasă place ochiului, femeia blândă place inimii. Prima este o adevărată bijuterie, dar a doua este o comoară.” (NAPOLEON BONAPARTE)

„Femeia este al cincilea anotimp în care natura se odihnește, amintindu-și toate florile primăverii, toate privighetorile verii, toți strugurii toamnei și toate ninsorile iernii.” (GRIGORE VIERU)

„Femeile sunt ca florile: toate sunt frumoase, dar fiecare în felul ei. Bărbatul trebuie să se plece să o ia – adică să-i arate eleganță și prețuire. Atunci floarea își arată și mirosul, și calitățile ascunse, pentru că tu ai știut să răscolești adâncurile și ai făcut din ea ceea ce nu știa ea că este.” (ARSENIE PAPACIOC)

„Femeile au puteri care uimesc lumea:

Zâmbesc când ar vrea să țipe,
Cântă când ar vrea să plângă,
Plâng când sunt fericite și râd
când sunt nervoase,
Luptă pentru ideile în care cred,
Nu acceptă un refuz când au convingerea că există o soluție mai bună,
Trăiesc în lipsuri pentru ca familia lor să poată avea cele necesare,
Merg la doctor cu o prietenă speriată,
Iubesc necondiționat,
Plâng de fericire când copiii lor excelează și se bucură când obțin premii,
Sunt fericite când află despre o naștere sau o nuntă,
Li se frânge inima când le moare un prieten,

Suferă când moare cineva din familie și totuși sunt tari atunci când cred că nu le-a mai rămas nicio putere.
Știu că o îmbrățișare și un sărut pot vindeca o inimă frântă.
Îndură necazuri și cară greutăți, întrețin fericirea, iubirea și bucuria.
Inima unei femei este cea care face lumea să se învârtă.
Femeile aduc bucurie, speranță și iubire,
Sunt pline de compasiune, au idealuri și își susțin moral prietenii și familia.
Femeile au lucruri esențiale de spus și totul de oferit.”

(AUTOR NECUNOSCUT)

AUTOR: Ileana-Irina Hrișcă
DIRECTOR EXECUTIV al Centrului
Român de Studii Transculturale,
Agigea, Constanța, România

„(...) din pricina înmulțirii
fărădelegii, dragostea celor mai
mulți se va răci.”

MATEI 24:12

LA CINĂ CU HRISTOS CEL ÎNVIAT

În anul 2005 lucram ca secretară la Comunitatea Regională Penticostală din Constanța. Biroul meu era în aceeași clădire în care (la aceea vreme) își desfășura activitatea și Centrul Român de Studii Transculturale (CRST). Slujind într-un mediu așa de plăcut, mă obișnuisem să relaționez cu studenții școlii și-i salutăm când îi vedeam. Într-una din zile, m-am întâlnit cu un tânăr căruia i-am spus: „*Bună dimineața, Cornell! Ce faci?*” M-am așteptat să-mi răspundă cu un salut asemănător, precum: „*Bună dimineața, Ina! Sunt bine, mulțumesc! Dar tu?*” Însă am fost marcată de modul în care el a subliniat problema societății postmoderne, spunându-mi: „*Bună dimineața, Ina! Chiar vrei să știi ce faci? Ai avea 30 de minute să mă ascuți și să-ți spun ce se întâmplă în viața mea?*”

Hmm... 30 de minute! Oamenii din jur nu se mai mulțumesc cu politețea și cu zâmbetul formal exprimat fugitiv în relațiile de toată ziua. Oamenii caută relații cu semnificație. Dar cum am putea

dezvolta relații cu semnificație, dacă nu dezvoltăm un model spiritual în relația care contează cel mai mult? În graba pe care o experimentăm în acest secol, aud frecvent creștini care nu-și fac timp să citească Biblia, nu zăbovesc în rugăciune și nu cunosc valoarea postului, a studiului biblic sau a închinării în duh și adevăr. Au o relație cu Creatorul, dar este una „din politețe”, un fel de „*Bună dimineața, Doamne! Ce faci?*”

Ați fi oare surprinși să aflați că însuși Dumnezeu ne poate întreba: „*Bună dimineața, copilul Meu! Chiar vrei să știi ce faci? Ai vrea să înțelegi ce am făcut deja pentru tine și ce planific să fac prin tine? Ai avea 30 de minute să le petrecem împreună, să-ți ascult inima și să-ți comunic gândul Meu?*”

Hristos Cel Înviat este mereu disponibil pentru noi. El însuși ne-a spus: „*Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.*” (Apocalipsa 3:20) Când citesc acest verset, de multe ori îmi

amintesc de timpul special pe care l-am petrecut în jurul mesei cu prieteni, cu mentori și cu alți oameni deosebiți. Chiar dacă am uitat gustul mâncării servite, nu pot uita discuțiile valoroase pe care le-am purtat, deciziile importante pe care le-am luat și cât de mult a ajutat acel timp de calitate petrecut împreună. Cu siguranță, cei îndrăgostiți cunosc ceea ce poate oferi în relația lor o cină romantică!

Dar cum poate beneficia creștinul de tot ceea ce poate oferi o cină cu Mirele Ceresc? Cum putem auzi că Domnul bate

**ÎN GRABA PE CARE O
EXPERIMENTĂM ÎN ACEST
SECOL, AUD FRECVENT
CREȘTINI CARE NU-ȘI FAC
TIMP SĂ CITEASCĂ BIBLIA, NU
ZĂBOVESC ÎN RUGĂCIUNE ȘI NU
CUNOSC VALOAREA POSTULUI,
A STUDIULUI BIBLIC SAU A
ÎNCHINĂRII ÎN DUH ȘI ADEVĂR.**

la ușa noastră? Cum putem pregăti o astfel de părtășie? Godfrey Birtill, autorul cântării *When I look at the blood*, ne oferă o posibilă metodă prin refrenul său: *“When I look at the blood / All I see is love, love, love! / When I stop at the cross / I can see the love of God!”* Această metodă presupune timp, timp de calitate în care să ne oprim la cruce, să privim la Sângele care a curs pe lemn și să încercăm să înțelegem de ce a fost necesară jertfa Fiului lui Dumnezeu și ce s-a realizat în urma ei.

Filmul *Patimile lui Hristos*, regizat de Mel Gibson, este o producție dramatică în care se prezintă în detaliu suferințele Domnului Isus în ultimele 12 ore din viața Sa. Criticii de cinematografie au afirmat faptul că „durerea capătă dimensiuni suprealiste în acest film: carne sfâșiată de pe corp cu bice de metal, sânge curgând în șuvoaie, durere infernală, plăcere patologică a soldaților romani”.

Imediat după apariția lui în 2004, biserica din care fac parte a organizat o seară de evanghelizare în Săptămâna Mare și a difuzat acest film. Îmi amintesc și acum locul în care eram așezată și atmosfera inconfortabilă resimțită în adunare: lacrimi, oftări, suspine, unele persoane care ieșeau din sală... Am crezut că voi rezista până la capăt, dar când filmul a ajuns la scena răstignirii am realizat că nu mai pot purta să văd atâtă durere și am plecat acasă cu inima răvășită.

Evanghelistul Todd White afirmă că, „în procesul răstignirii, Hristos a fost desfigurat. Sunt mulți oameni care spun că nu pot privi scena răstignirii din filmul *«Patimile lui Hristos»*; aceștia continuă să cânte refrenul: *«I'll never know how much it cost to see my sin upon that cross»* (Chris Tomlin). Dar fiecare trebuie să știe cât de mult L-a costat pe Isus păcatul omenirii!”

Conform versetului de aur al Scripturii, acest preț inestimabil a fost plătit în totalitate cu moneda cerului: DRAGOSTEA! Iar în relația cu Dumnezeu cerului și cu semenii noștri nu putem clădi nimic fără dragoste. Bisericii din Efes Domnul îi apreciază osteneala, răbdarea, integritatea, suferința în persecuție, dar îi

spune deschis: „ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2:4). Problema bisericii din Efes era un dezechilibru în domeniul trăirii vieții creștine. Apostolul Ioan subliniază chiar și faptul că „cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste”. (1 Ioan 4:8)

Gary Chapman a scris mai mult cărți cu subiectul *Cele cinci limbaje ale dragostei* aplicate în relația de căsătorie și în relația adulților cu adolescenții sau cu copiii. Din perspectiva acestui subiect, am încercat să-mi identific și eu limbajul de dragoste preferat și am ajuns la concluzia că ceea ce îmi doresc cel mai mult în relațiile cu semenii este „timp de calitate”. Când am fost întrebată de ce timp de calitate, am răspuns: „pentru că atunci când ai un «timp de calitate» cu persoana iubită, ai cadrul perfect pentru a «vorbi» și celelalte patru limbaje ale dragostei: să exprimi «cuvinte de apreciere și încurajare»; să oferi «cadouri sau mici atenții»; să faci angajamente pentru anumite «servicii practice» sau să le analizezi pe cele deja realizate; să oferi chiar și «atingerea fizică» potrivit relației, dacă este indicat.”

Așadar, când eu deschid ușa pentru Domnul meu, iar El vine să cineze cu mine, cina mea cu El devine semnificativă doar atunci când am un timp de calitate cu El. Iar dacă ar fi să aplic *Cele cinci limbaje ale dragostei* în relația cu Dumnezeu, aș scrie un adevărat manual de discipline spirituale, pentru că Biblia este supranumită și „scrisoarea de dragoste a lui Dumnezeu către omenire”.

Prin urmare, când mă opresc la piciorul crucii, mă aud cântând: „Amazing love, how can it be? / That You, my King would die for me? / Amazing love, I know its true / It's my joy to honor You! / In all I do, I honor You!” (Chris Tomlin) și Îl aud spunând: Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri (Matei 7:21), fapt care mă determină să fiu preocupată de mântuirea sufletelor oamenilor.

Contele Nicholas Ludwig von Zinzendorf, născut într-o familie de nobili, aparținând mișcării pietiste din Germania anilor 1700, a vizitat un muzeu de artă din Dusseldorf, unde a văzut tabloul intitulat *Ecce Homo* (Iată Omul), pictat de Domenico Feti. În tablou era portretul lui Hristos răstignit, cu legenda: „Iată ce am făcut Eu pentru tine. Tu ce vei face pentru Mine?”

Oprit în fața tabloului, tânărul conte a fost atât de profund mișcat, de parcă însuși Hristos i-ar fi vorbit! Din acea zi și-a dedicat viața să-L slujească pe Isus, iar prin mișcarea moraviană pe care a susținut-o, a pornit Mișcarea Protestantă de Misiune Globală. Aceasta a fost strategia de proclamare a lui Hristos pe care contele Zinzendorf a primit-o pentru secolul al XVIII-lea.

În epoca postmodernă pe care o traversăm, relațiile au devenit formale și condiționate, iar individualismul predomină în școli, în companii și chiar în biserici. Domnul Isus și-a avertizat ucenicii că în timpul rămas până la revenirea Lui „dragostea celor mai mulți se va răci”. Modul relevant prin care putem proclama mesajul jertfei lui Hristos în zilele noastre este să ne „jertfim” și noi, să oferim acele 30 de minute, să arătăm o dragoste neprefăcută față de oameni, oferind timp de calitate în relații, în ucenicizare și în evanghelizare.

Iar dacă avertismentul bisericii din Efes este că i se va lua sfetnicul din locul lui, comentatorul biblic H.R. Mounce afirmă că, „fără dragoste, biserica încetează să mai fie biserică”. ■

HRISTOS A ÎNVIAT!

+ Veniți

Dar îngerul a luat cuvântul și a zis femeilor:

+ Vedeți

„Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde

+ Duceți-vă

zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge

+ Spuneți

înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea.”

Matei 28:5-7

Învierea lui Hristos este evenimentul care a schimbat lumea. Prin învierea Lui ne-a dat viață, speranță, bucurie, dar și un mesaj pe care să îl transmitem mai departe. Isus a fost pe deplin conștient de puterea învierii Lui și a pus mesajul învierii în mâinile noastre. Cei care „vin”, cei care „văd”, cei care „merg” și cei care „spun” sunt martorii efectivi ai învierii; cei ca mine și ca tine care fac ca efectele învierii să se amplifice în fiecare zi prin credință și mărturisire.